

33

Gezginin Düşleri

Türk Gençliği!

Birinci vazifen,

Türk istiklâlini,

Türk Cumhuriyetini,

İlelebet,

Muhafaza ve müdafaa

ettirmektir.....!

Kemal Atatürk

ÖN SÖZ

Başkalarının başından geçenleri öğrenme ve onları anlatma isteği tarih boyunca bütün kültürlerde hep canlı kalmıştır. Merakımız sayesinde, bir uçan halının düşsel yolculuğu gibi diyardan diyara zamandan zamana başkalarının hayatlarında seyahat ederiz. Zaman ve mekân olarak hiçbir zaman tanık olamayacağımız ya da kısacık ömrümüze sığdıramayacağımız o kadar çok anlatının olması bu duygumuzu daha da kamçılar.

Bir insanın ömrü boyunca başından geçenler ya da duydukları doğal olarak sınırlıdır. Oysaki kendi dışında sınırsız bir âlem akmaktadır; burada yaşananlar, hayalleri dolduracak kadar çeşitli ve bitimsiz olduğu için asırlar boyunca efsaneler, destanlar, masallar, halk hikâyeleri hep bu âlemden beslenmiş fakat bugün için uzak bir mazi olarak kalmışlardır. Roman ve hikâyelerin kurmaca dünyası, yalnızca var olanla yetinmemiş; neredeyse insanın dokunduğu her şeyi konu alarak zaman ve mekân engellerini aşip modern insanın merakının baskılarını azaltmıştır.

Her birey, ayrı bir âleme açılan kapı gibidir ve oradan da sonsuzluğa ulaşılır neredeyse. Öğrencilerimiz de kendi âlemlerinden derledikleri hikâyelerini bir çiçek bahçesi gibi bu kitapta topladılar. Bu bahçede dolaştığımızda kokuları, renkleri ve sesleriyle tanıdık ya da uzak zaman ve mekânlardan gizemli çok şey göreceksiniz. Hoş bir gezinti dileklerle...

Mahmut KARTAL
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Köşkün Sırrı

Enver, eski fabrikanın içine doğru ilerlerken çevresindeki sessizlik kulaklarını dolduruyordu. Babasının defterinde yazılanlardan sonra burada bir şeyler bulacağına inanıyordu ancak içindeki tedirginlik bir an olsun dinmemiştir. Fabrikanın loş ışığında yerdeki ayak izlerini fark etti. Toz tabakasına rağmen izler oldukça belirgindi ve taze görünüyordu. "Benden başka biri de mi burada?" diye düşündü. Kalbi hızla çarpmaya başladı.

Derken fabrikanın arka tarafındaki kapıdan gelen bir ses duydu. Bir şey yere düşmüş gibi bir yankı yayılmıştı. Sesin geldiği yöne doğru dikkatlice ilerledi. Elindeki fenerle zemini aydınlatarak adımlarını sessizce atmaya çalışıyordu. Ancak, ayakları istemeden yerdeki küçük bir metal parçaya takıldı; çıkan sesle kendi varlığını ele verdiğini düşündü. Birkaç saniye bekledi ama hiçbir tepki gelmedi. "Belki de rüzgâr." diye düşündü.

Sesin geldiği kapıyı açtığında karanlık bir depo alanıyla karşılaştı. Yerde eski sandıklar ve paslanmış makine parçaları vardı. Ancak, dikkatini çeken bir başka şey oldu: duvardaki büyük panoda asılı duran fotoğraflar ve belgeler. Panoya yaklaştığında gözleri büyüdü. Fotoğraflardan biri, babasının bir grup adamla çekilmiş bir fotoğrafıydı. Fotoğrafın altına not düşülmüştü: "Eylül 1998, ilk anlaşma." Diğer belgelerde ise bazı kimyasal formüller, çizimler ve haritalar vardı. Enver, bu karmaşanın tam olarak ne anlama geldiğini çözmekte zorlanıyordu. Ancak içlerinden bir belge özellikle dikkatini çekti, üzerinde "Kazadan Önceki Son Teslimat" yazıyordu.

Enver'in kafası iyice karışmıştı. Babası neyin içindeydi? Bu "anlaşma" nedir ve teslimattan kasıt neydi? Defterde yazılanlarla bu belgeler arasında bağlantı kurmaya çalışıyordu ki arkasından bir ses duydu. "Bu kadar meraklı olmak bazen tehlikeli olabilir." Enver hızla

arkasına döndü. Gözlerinin önünde duran orta yaşlı, sert bakışlı biriyle karşılaştı. Adam, elindeki bir el fenerini Enver'in yüzüne doğrultmuştu. "Sen kimsin?" diye sordu. Enver, şaşkınlıkla karışık bir öfkeyle adam ise soğukkanlı bir şekilde yanıtladı: "Asıl soru şu: Burası hakkında ne biliyorsun ve ne arıyorsun burada?" Enver bir an tereddüt etti ama hemen ardından cesaretini toplayarak cevap verdi: "Babamın geçmişine dair cevaplar arıyorum. Bu belgeler ve fotoğraflar bana onun bir şeyler sakladığını söylüyor." Adam bir kahkaha attı. "Cevaplar mı? O cevaplar, sana asla huzur vermeyecek, çocuk." dedi.

Enver, bu sözlerden sonra geri adım atmadı. Adamın elindeki belgelere bakışından, onun da bu işin bir parçası olduğunu anlamıştı. "Bildiğin her şeyi anlat." dedi sert bir sesle. Adam, bir an duraksadı; ardından yüzünde acı bir ifadeyle konuşmaya başladı: "Baban güçlü bir adamdı ama yanlış kişilere güvenirdi. Bu fabrika sadece bir üretim yeri değildi, aynı zamanda gizli bir araştırma merkeziydi. Burada, yasadışı bir proje üzerinde çalışılıyordu. Amaç, belirli kimyasallarla insan davranışlarını kontrol edebilecek bir teknoloji geliştirmekti."

Enver duyduklarına inanamıyordu. "Babam böyle bir işe nasıl karıştı?" diye sordu. Adam, başını salladı. "Babana fazla güveniyorsun. O, bu işin bir parçasıydı; evet ama seni ve aileni korumak için tehlikeli bir oyun oynadı. Kazadan önce buradan ayrılmaya çalıştı. Onun ölümü bir kaza değildi." Bu sözler Enver'in dünyasını altüst etmişti. Babasının ölümü kaza değil miydi?

Adam, derin bir nefes aldı ve devam etti: "Babana yardım edemedim ama belki sana edebilirim. Babandan kalan bir şeyler var ve onlar artık senin sorumluluğunda." Adam, cebinden küçük bir anahtar çıkardı ve Enver'e uzattı. "Bu anahtar, fabrikanın bodrumundaki kasayı açar. Ama dikkatli ol, bu gerçeği öğrenmek, seni daha da derin bir karanlığa sürükleyebilir."

Enver, anahtarı alıp teşekkür etti. Ancak, içindeki korku ve karışıklık daha da büyüyordu. Adam hızla oradan uzaklaşırken Enver

kendini fabrikanın bodrumuna inen merdivenlerin başında buldu. Merdivenler eskiydi ve her adımında yankılanıyordu. Alt katta, toz ve nem kokusu havayı dolduruyordu. Bodrum, beklediğinden daha genişti. Gözleri duvarlardaki eski, soluk dosyalara ve dolaplara takıldı fakat anahtarla açması gereken kasa, odanın ortasındaki büyük bir çelik kutuydu.

Anahtarı kilide yerleştirdi ve çevirdiğinde kasanın kapakları ağır bir sesle açıldı. İçeride bir dizi belge, bir harita ve küçük bir kutu vardı. Kutuyu açtığına içinde bir kaset buldu. Kasetin üzerindeki etikette şunlar yazıyordu: “Enver’e, Gerçeği Anlatacak Olan”. Kasedi ve diğer belgeleri alarak hızlıca fabrikadan çıkmaya karar verdi. Artık, burada daha fazla kalmasının bir anlamı yoktu.

Eve döndüğünde hemen kasedi çalıştırdı. Babasının sesi, eski bir kayıttan yankılanıyordu. “Enver, bu mesajı dinliyorsan demek ki gerçeği öğrenmeye karar verdin. Sana her şeyi anlatmak isterdim ama bunu yapmam seni tehlikeye atardı. Şimdi ise zaten tehlikesesin. Kazanın arkasında kimlerin olduğunu bulmalısın. Bu hem benim hem de senin için bir intikam meselesi. Haritayı takip et. Seni son bir cevap bekliyor.”

Enver, haritayı açtı. Harita, babasının kazadan önce sık sık ziyaret ettiği bir araziye işaret ediyordu. Buraya gitmeye karar verdi ama önce kimlere karşı olduğunu anlamalıydı. Babası neden bu kadar büyük bir tehlikeye girmişti? Bu yolculuk, Enver’in hayatını tamamen değiştirecekti.

Berhan ARSLAN

Azim ve Hayallerin Gücü

Ozan, kasabanın eski restoranını devraldığında hayalini gerçekleştirmeye kararlıydı. Ailesi yıllar önce bu restoranı işletmişti. Ama zamanla burası terkedilmiş, eski ve kötü bir hâle gelmişti. Ozan, burayı yeniden canlandırmak, güzel bir yemek mekânı yapmak istiyordu. Ama işin kolay olmayacağını biliyordu.

Eylül'ün sonlarına doğru, restoranın kapalı kapıları Ozan için büyük bir zorluktu. İçeri girdiğinde, eski masaların, bozuk ekipmanların, tozlu odaların arasında, tüm kasabanın gözünde eski restoranın hatıraları vardı. Ozan, derin bir nefes alıp başını ellerinin arasına koydu. Bu, sadece bir yerin yenilenmesi değildi; aynı zamanda geçmişinin gölgesinden kurtulması gereken bir yolculuktu.

Ozan, yemek yapmayı çok sevmesine rağmen, restoran işletmeyi bilmiyordu. Eski bir otel mutfağında garsonluk yapmıştı ama bu kadar büyük bir restoranı yönetmek başka bir şeydi. İlk haftalarda, her şey eksikti. Yenilenmesi gereken her şeyde bir sorun vardı. Mobilyalar, mutfak gereçleri, hatta kasanın bile düzgün çalışmadığını fark ettiğinde çok zor bir işin içine girdiğini anlamıştı.

Bu süreçte Ozan'a en büyük desteği eski dostu Faruk verdi. Faruk, eskiden mutfakta çok başarılı bir şefi ama kasabada açtığı restoran başarısız olmuştu. Yine de Ozan'a yardım etmeye karar verdi. "Ben buradayım, Ozan," demişti. Faruk, Ozan'a restoranın nasıl yönetileceğini anlatmaya başladı. Yemek tariflerini birlikte gözden geçirdiler, iş planları üzerinde çalıştılar. Ozan, "Yemek yapabiliyorum ama bu kadar büyük bir mekânı yönetmek... Biraz korkutuyor." demişti. Faruk ise ona cesaret vererek, "Unutma, her zorluk seni hayaline yaklaştırır." demişti.

Restoranın mutfağını yenilerken Rıza Usta da devreye girdi. Yıllardır kasabada en iyi tamirci olarak tanınan Rıza Usta, eski mutfak

ekipmanlarını tamir ediyordu. Ozan ona her konuda güveniyordu ve Rıza Usta'nın her hareketini dikkatle izliyordu.

Bir gün, Rıza Usta ona şunları söyledi: “Yemek yapmak, tariflere bağlı değildir. Malzemelere ruh katmalısın. O zaman gerçekten lezzetli yemekler yaparsın.” Bir ay boyunca Ozan için her şey zor oldu. Müşteri çekmek neredeyse imkânsızdı. Kasaba halkı eski restoranın anılarına bağlıydı ve Ozan'ın yenilikçi bir şeyler yapması gerekiyordu. Bir gün, Faruk bir fikir sundu. “Bir yemek yarışması düzenleyelim. Kasaba halkı arasında bir yarışma yapalım. Kazanan, restoranda ücretsiz yemek yiyebilsin.” dedi. Ozan başta bu fikre sıcak bakmasa da Faruk'un önerisini kabul etti.

Yarışma günü geldiğinde, kasaba halkı restorana akın etti. Herkes yarışmaya katıldı, Ozan ve Faruk'un hazırladığı yemekler büyük ilgi gördü. Yarışmayı kazananlar, restoranın en bilinen isimlerinden oldular. Yavaşça restoran popülerleşmeye başladı. Kasaba halkı, Ozan'ın mutfaktaki yeteneklerini ve restoranını takdir etmeye başladı.

Zamanla, Ozan sadece yemek yapmayı değil, restoranı da yönetmeyi öğrendi. Müşteri ilişkilerini geliştirmeyi, iş planlarını yapmayı ve her şeyin düzenli işlenmesini sağladı. Zor zamanlar geride kaldı. Ozan artık sadece yemek yapmayı değil, özgüven kazanmayı da başarmıştı. Faruk, kasabada geçirdiği süre boyunca Ozan'a sadece yemekle ilgili değil, hayatta da önemli bir ders verdi: Azim ve sabır her zorluğu aşar. Ozan, hayalini gerçekleştirmekle kalmadı, aynı zamanda içindeki azmi de keşfetti.

Kasabanın eski restoranı, şimdi herkesin gözdesi hâline gelmişti. Ozan, hayallerine ulaşmış ve azmin gücünü görmüştü.

Emir DERİCİOĞLU

Gölgedeki Gerçek

2022 yılının serin bir kasım günüydü. Trabzon'un dar sokaklarında rüzgâr hırçın esiyor, Karadeniz'in dalgaları kıyıya sertçe çarpıyordu. Şehirdeki keskin hava, Zehra'nın içinde hissettiği tedirginlikle aynıydı. Karadeniz Teknik Üniversitesinde son sınıf öğrencisi olan Zehra, geleceğini şekillendirecek önemli bir dönemeçteydi. Çocukluğundan beri gazeteci olmak istiyordu. Onun için gazetecilik, yalnızca bir meslek değil, haksızlıkla mücadele etmek ve sessizlerin sesi olmak anlamına geliyordu. Ancak bugün, hakikati savunmanın ne kadar zor olduğunu bizzat yaşayacaktı.

Zehra'nın sabahı, sıradan bir ders arasıyla başlamıştı. Arkadaşlarıyla kantinde otururken üzerindeki dikkat çekici bakışları fark etti. İnsanların fısıldaşarak konuştuğunu gördü ama önce aldırılamaya çalıştı. Yakın arkadaşı Leyla yanına geldiğinde ise durum ciddileşti. Leyla, telefonundaki bir mesajı gösterdi. Mesajda, kütüphaneden pahalı bir kitabın çalındığı ve bu olayla Zehra'nın ilişkilendirildiği yazıyordu.

Zehra, mesajı okuduğunda şoke oldu. Kalbi hızla çarpmaya başladı, yüzüne sıcak bir dalga yayıldı. "Bu bir yanlışlık olmalı," diye mırıldandı. Leyla, "Biliyorum, ama herkes senin adını konuşuyor. Çok garip." dedi. Zehra ne yapacağını bilemiyordu. Bir yandan suçsuz olduğunu haykırmak, diğer yandan sessiz kalıp olayın unutulmasını beklemek istiyordu. Ancak sessiz kalmanın doğru bir çözüm olmadığını biliyordu.

Gün ilerledikçe, dedikodular daha da yayıldı. Zehra'nın arkadaşları onunla konuşmaktan kaçınmaya başlamıştı. Özellikle Leyla'nın soğuk tavırları onu çok üzüyordu. Dersler bittiğinde kendini eve zor attı. Yaşadığı çaresizlik duygusu, baş edebileceğinden çok daha büyüktü.

Olan biteni abisi Yunus’a anlatmaya karar verdi. Yunus, Trabzon’un tanınmış gazetecilerinden biriydi. Adalet duygusu güçlü ve olayları derinlemesine analiz edebilen biriydi. Zehra, ona güvenebileceğini biliyordu. Yunus, kardeşinin endişeyle dolu yüzüne baktı ve kararlılıkla, “Haklıysan korkma. Gerçek er ya da geç ortaya çıkar ama bunu göstermek için doğru bir stratejiye ihtiyacımız var,” dedi.

Zehra, ertesi gün okul yönetimiyle görüşmeye karar verdi. Müdür, olayı araştırdıklarını ve henüz kimseyi suçlamadıklarını söyledi. Ancak bu sözler, Zehra’nın içindeki huzursuzluğu dindirmedi. Kendisine atılan bu iftirayı bir an önce temizlemek ve suçluyu ortaya çıkarmak istiyordu.

Yunus’un önerisiyle olayı daha detaylı incelemek için kimlerin bu iftirayı atmış olabileceğini düşünmeye başladı. Zehra’nın aklına bölümden Yasemin geldi. Yasemin, sınıfta sık sık Zehra ile kıyaslanırdı ve bu durumdan hoşlanmadığını her fırsatta belli ederdi. Zehra, bu düşüncesini Yunus’a açtı. Yunus, temkinli bir şekilde, “Belki de doğru bir ipucu. Ama somut bir kanıt bulmadan emin olamayız.” dedi.

Ertesi gün, Zehra, Yasemin’i daha yakından gözlemlemeye başladı. Onun çevresindeki insanlarla olan ilişkilerini ve davranışlarını dikkatlice izliyordu. Yasemin, Leyla’yla sık sık mesajlaşıyor ve bu mesajlaşmaların ardından Leyla’nın tavırları değişiyordu. Zehra, Yasemin’in Leyla’yı manipüle ediyor olabileceğinden şüpheleniyordu.

Yunus’un yardımıyla Yasemin’in sosyal medya hesaplarını ve diğer dijital izlerini incelediler. Bir akşam, Yasemin’in Leyla’ya gönderdiği bir mesaj, önemli bir ipucu verdi. Mesajda, Yasemin açıkça Zehra’yı hedef aldığını belli ediyordu: “O hep çok dikkat çekiyor. Herkes onun mükemmel olduğunu düşünüyor. Ama bu kez ben kazanacağım.” Bu mesaj, Yasemin’in Zehra’ya duyduğu kıskançlığı ve bu iftiranın kaynağı olduğunu gösteriyordu.

Bu kanıtları bir dosyada toplayan Zehra ve Yunus, ertesi gün müdürle tekrar görüştüler. Müdür, mesajları dikkatlice inceledi ve Yasemin’i yüzleşmek üzere çağırdı. Başta her şeyi reddeden Yasemin,

kanıtların gücü karşısında gerçeği itiraf etti. Zehra'ya kıskançlık duyduğunu ve onun sınav döneminde motivasyonunu bozmak için bu iftirayı attığını açıkladı. Müdür, Yasemin'e disiplin cezası vererek onu okuldan uzaklaştırdı.

Bu süreç, Zehra için kolay olmamıştı. Ancak sonunda haklı olduğunu kanıtlamış ve adaletin yerini bulmasını sağlamıştı. Yaşadığı bu olay, onu daha güçlü ve kararlı bir insan hâline getirmişti. Yunus, kardeşine gururla baktı ve “Gazetecilik cesaret ister, Zehra. Bazen hakikati savunmak için yalnız kalırsın. Ama unutma, doğruyu savunmak her zaman kazandırır.” dedi.

Zehra, bu sözleri hayatının bir rehberi olarak kabul etti. Trabzon'un hırçın dalgalarının sesi eşliğinde yeni bir hedef belirledi. Artık sadece gazeteci olmak istemiyor, toplumun adalet arayışında bir rehber olmak istiyordu. Yaşadığı bu zorlu süreç, onun hayata bakışını derinden değiştirmişti.

Efe BAYSAN

Kıymetini Bil

Ben Bürküt, lise ikinci sınıf öğrencisiyim. Adım, annemle babamın yıllar önce hayalini kurduğu bir isimdi: Güçlü, asil ve ulaşılmaz. Ama içimde, o isme hiç uygun olmayan bir boşluk vardı. Babamla ilişkimizde bir mesafe vardı, bir soğukluk, bir anlaşılmazlık. Diğer çocuklar gibi annemle ya da kardeşim Sabiha'yla huzur içinde zaman geçirdiğimde babama dair bir şeyler eksikti. Babam Cengiz, her zaman çok iyi kalpli, sevecen ve fedakâr bir adamdı. Ama ben, onu bir türlü içimde kabul edemedim. Bunu da kendime hiç itiraf edemedim.

Baba ve oğul arasındaki ilişki, bazen karmaşık olabiliyor. Babam da bir subaydı. Yıllar boyunca biriktirdiği başarıları, bana da miras bırakmak istiyordu ama ben hayalimi başka bir yerde kuruyordum: Uçmak, gökyüzünün derinliklerine adım atmak, belki de bir gün pilot olmak, bir havacı subay olmak... Babam, "Bürküt, sen de subay olacaksın." dediğinde ne yazık ki bu söz beni baskı altına alıyordu. Babamın subaylık kariyerini ve onun için ne kadar kıymetli olduğunu görmek, bana bir şeyler hissettiriyordu ama ben bir türlü bunu kabul etmiyordum.

Çocukluğum boyunca, babamın söyledikleri her zaman bana bir yük gibi gelmişti. Sanki sadece onun yolunda ilerlemek zorundaymışım gibi hissediyordum. Bu, bana bir tür baskı gibi geliyordu. Hep bir şekilde ona karşı bir kırgınlık besledim. Babam, subay olmamı isterken ben "hayalimi" daha çok savunmaya çalışıyordum. Ama neydi bu hayal? Gökyüzünde olmak, uçmak, özgürce süzülen bir kuş gibi...

Babama karşı hissettiğim bu soğukluk, yıllarca devam etti. Annem ve kardeşim Sabiha babamla gayet iyi geçinirken ben hep bir yabancı gibi onların arasında kayboluyordum. Babam, bana her zaman karşı sevgiyle yaklaşır, birlikte vakit geçirmek için fırsatlar yaratırdı. Ama ben, hep bir mesafe koymak isterdim. Sebebini de tam olarak

bilmiyordum. Bunu çoğu zaman içimde saklar, kendime bile itiraf edemezdim. Babam bana hep, "Senin iyi bir subay olmanı istiyorum." derken ben içimde kendi hayalime, havacılık ve özgürlükle ilgili düşüncelerime tutunmaya devam ediyordum.

Bir gün, annemle babam arasında büyük bir tartışma patlak verdi. Ben, öfkemin kontrolünü kaybetmiş bir şekilde, tüm içimde birikenleri dışarıya döktüm: "Niye bana hep ne yapmam gerektiğini söylüyorsunuz?" dedim, sesimden öfke fişkırıyordu. "Benim de hayallerim var! Neden kendi yolumu seçemiyorum?"

Babama karşı yıllardır içimde büyüyen her türlü hırs ve kızgınlık, o an patladı. Babamın gözlerindeki şaşkınlık, bir yandan bana acı verirken diğer yandan bir boşluk bıraktı. Annem, tartışmayı sonlandırmaya çalıştı ama ben, "Bu konuda gerçekten yalnızım!" dedim. Babam, benim bu sert çıkışım karşısında oldukça sakin bir tavır sergileyerek sadece, "Bürküt, seni seviyorum. Benim istediğim şey, senin başarılı olman. Ama bunu senin kendi kararınla yapmanı istiyorum. Ancak, bazen insanlar büyüdükçe doğruyu göremeyebiliyorlar." dedi. Bir an, o kadar sakin bir şekilde söyledi ki sanki içindeki derin bir acıyı saklıyor gibiydi. O an babamla aramızdaki uçurum, bir anda daha da derinleşti. Ama sonra, annem ve babamla geçirdiğimiz zamanlarda, bir şey fark ettim. Babam aslında sadece benim için endişeleniyor, her zaman en iyisini istemek istiyordu.

Bir hafta sonra, bir sabah, yine babamla evde yalnızdık. O an, yıllardır hissettiğim eksikliği ve kırgınlığı kabul etmek için cesaret topladım. Babamla gerçekten yüzleşmek, onunla konuşmak istiyordum. Ama bu konuşma, bana gerçekten ne kadar zor gelecekti, bunun farkındaydım. "Babacığım..." dedim, sesim biraz titreyerek, "Sana karşı çok haksızlık yaptım. Bunu şimdi fark ediyorum. Bunu yapmamam gerekirdi. Benim de seni daha fazla anlamam gerekiyordu."

Babam, gülümsedi. Ama o gülümseme, bir parça hüzün barındırıyordu. "Bürküt," dedi, "Sana doğruyu öğretmeye çalıştım ama belki de zamanında seni fazla zorladım. Ama unutma, her zaman seni seviyorum, her zaman en iyisini istedim."

O günden sonra, babamla olan ilişkimde büyük bir değişim oldu. Birlikte vakit geçirmeye başladık. Hava Kuvvetleri Müzesine gittik, uçakların arasında geçirdiğimiz saatlerde babamla çok değerli anılar biriktirdik. Babam, bana her zaman destek oluyordu ve o zaman fark ettim ki bana verdiği destek, sadece bir meslek dayatması değil, aslında benim hayallerimi de görme çabasıydı. Babam, bir subay olarak, bana kendi yolunu bulmamda yardımcı olmak istemişti. Onun sevgisini gerçekten hissetmeye başladım. Fakat onun çok geçmeden bir sırta sahip olduğunu öğrendim: Babam, kanserdi.

Bir gün, evde yalnızken babamın bir hastalık raporunu buldum. O an, dünyam başıma yıkıldı. Babamın gizlediği bu gerçeği öğrenmek, o kadar zor bir şeydi ki onu kaybetmenin ne kadar yaklaştığını fark ettiğimde içimdeki boşluk çok daha derinleşti.

Zamanla, babamla daha fazla vakit geçirmeye başladım. Onunla uçaklar hakkında daha fazla sohbet ettim. "Senin hayalini yaşatacağım baba." diye düşündüm her geçen gün. Bir gün, birlikte parkta yürürken babam bana, gözleriyle yıllarca biriktirdiği tüm sevgiyi aktararak şunları söyledi: "Bürküt, hayat kısa. Zamanın kıymetini bilmelisin. Sevdiklerimizin değerini asla unutma." O an, babamın bana söyledikleri bir daha asla unutamayacağım kadar önemli bir ders oldu. Hayatta zamanla fark edilen şeyler vardır ve bunların değerini geç olmadan bilmek gerekirdi. Babam, içindeki acıya rağmen bana en kıymetli dersi veriyordu: "Bütün hayat, birbirimize değer vermekle geçmeli."

Birkaç hafta sonra, babamın durumu iyice kötüleşti. Son bir kez daha birlikte akşam yemeği yedik, birlikte kahve içtik. Babam bana gülümsedi ve ellerimden tuttu. "Bürküt, her şey senin için. Benimle gurur duyacağın bir hayat kurmanı istiyorum."

O günden sonra, babamın hastalığı hızla ilerledi ve sonunda onu kaybettim. Ama bir şey kesinlikle kalmıştı: Babamın bana her zaman gösterdiği sevgi, ona olan kırgınlığımın yerini almıştı. Artık, zaman geçmeden önce, her şeyin kıymetini anlamıştım.

Birkaç yıl sonra, Hava Harp Okuluna başvurmak için MSÜ'ye girdim. Sonunda, sözlü mülakata geldiğimde en kritik soruyu sordular: "Bürküt, neden asker olmak istiyorsun?" O an, babamı düşündüm. Gözlerim doldu ama gözlerimi hırsla sıktım. "Asker olmak, babamın bana gösterdiği sevginin bir anlamıydı. Babam bir subaydı. Onun özverisi, onun yaşam biçimi, bana gösterdiği sevgiyi yaşatmak için ben de aynı yolda ilerlemek istiyorum. O, her zaman bana hayalini kurmamı istedi ve ben şimdi, kendi hayalimle onun hayalini birleştirerek bir havacı subay olacağım."

Bir gün, sonunda Hava Harp Okuluna kabul edildim. Babam, belki de orada değildi ama her adımda, onun öğretilerini, onun bana verdiği sevgiyi hissediyordum. Gökyüzü, artık sadece benim değil; babamın da hayalimdi ve ben, bir subay olarak ona layık olabilmek için her gün çalışıyordum.

Yıllar sonra, mezuniyet töreninde babamın hayaline, onun ruhuna bir saygı duruşu yaptım. Artık biliyorum, bu yolun kıymetini bilmek, her şeyin en güzeli.

Barın Acar ONAT

Renklerin Aşkı

Eylül ayının ılık bir günüydü. Ada, her zamanki gibi şehrin eski sahilinde yürüyüş yapıyordu. Denizden gelen rüzgar saçlarını dağıtırken elleriyle eskimiş bir boyama defterini sıkıca tutuyordu. Ada, ressamdı. Ancak tuvaleri uzun zamandır boştu. İlhamını kaybettiğini düşünüyordu.

O gün sahilde tanımadığı bir adam, rüzgârın savurduğu kâğıtlarını toplamaya çalışıyordu. Kâğıtlar, denize doğru süzülürken Ada hızla harekete geçti ve birini yakaladı. Kâğıdın üzerindeki yazı dikkatini çekti: küçük, anlamlı bir şiirdi. “Teşekkür ederim.” dedi adam. “Bunlar sizin mi?” diye sordu Ada, merakla. Adam hafifçe gülümsedi. “Evet, şiir yazıyorum. Ufak bir ilham arayışıydım ama rüzgâr başka planlar yapmış gibi.”

Ada, adamın ismini öğrendi: Kerem. Şiirlerinden biri ona çok tanıdık bir duygu verdi, sanki bir renklerin dili vardı ve Kerem bu renkleri kelimelere döküyordu. Ada, uzun zamandır hissetmediği bir ilham kıvılcımı hissetti.

İlk buluşmalarından sonra, Ada ve Kerem sahilde buluşmaya devam ettiler. Ada resim yaparken Kerem şiir yazıyordu. Birbirlerine ilham verdiklerini fark ettikçe aralarındaki bağ güçleniyordu. Ada, Kerem’in şiirlerinden yola çıkarak resimler yapmaya başladı; Kerem ise Ada’nın çizimlerinden esinlenerek yeni şiirler yazıyordu.

Bir gün Kerem, Ada’ya bir şiir verdi:

"Renklerin arasında bir yol,
Her fırça darbesinde senin dokunuşun.
Denizin mavisinde gözlerin,
Ve her kelimemde sen."

Ada, gözyaşlarını tutamadı. Bu, sadece bir şiir değil, bir aşk itirafıydı. “Sen de benim renklersin, Kerem.” dedi.

O günden sonra Ada'nın tuvallerindeki boşluklar doldu. Kerem'in şiirleri ve Ada'nın resimleri, bir sergide buluştu. Sergi büyük bir ilgi gördü ama onlar için en önemli olan Şey sanatlarının bir parçası hâline gelen aşklarıydı.

Kerem ve Ada, bir ömür boyu hem birbirlerinin ilham kaynağı hem de renklerin ve kelimelerin en güzel hikayesi olarak kaldılar.

Ceylin AKINCI

Gerçek Dostluk

Küçük bir kasabada yaşayan Ali ve Can, çocukluktan beri en yakın dostlardı. Ali, enerjik ve hayalperest biriydi; sürekli yeni şeyler denemek isterdi. Can ise daha sakin ve mantıklıydı, Ali'nin maceralarında ona hep desek olurdu. İkisi birbirini tamamlardı.

Bir gün Ali, kasabanın dışında bulunan eski ormana gitmek istedi. Orası hakkında birçok efsane vardı: kaybolan insanlar, garip sesler, ve kimsenin geri dönmediği yollar... Can, başta bu fikre karşı çıktı. "Ali, orası tehlikeli." dedi. "Bize öğretilenleri unutma." Ama, Ali ısrar etti. "Korkma, dostum. Yanımda sen varsın, her şeyi başarırız."

Ertesi sabah iki arkadaş ormana doğru yola çıktı. Ağaçların arasından geçerken kuşların cıvıltıları yerini garip bir sessizliğe bıraktı. Yollar daraldı, yönlerini kaybettiler. Ali'nin heyecanı yerini korkuya bırakmaya başladı. "Can, sanırım kaybolduk," dedi fısıltıyla. Can, Ali'yi sakinleştirmeye çalıştı: "Panik yapma. Önce bir oturalım ve düşünelim." Fakat, hava kararıyordu ve her şey daha da ürkütücü bir hâl alıyordu.

Tam o sırada bir çukurun kenarında duran Ali, dengesini kaybedip aşağıya yuvarlandı. Can, arkadaşını kurtarmak için hemen harekete geçti. Çukurun kenarına kadar sürünerek Ali'ye seslendi. Ali, çukurun dibinde yaralanmış ve hareket edemiyordu. "Can, beni bırak. Sen kendini kurtar!" dedi. Ama Can, arkadaşını terk etmeyi asla düşünmedi. Bir dal parçasını halat gibi kullanarak çukura indi ve Ali'yi sırtına aldı. Zorluklarla dolu bir yolculuktan sonra ikisi de sonunda güvenli bir alana ulaştı.

Kasabaya döndüklerinde herkes Can'ın cesaretini konuşuyordu. Ama Can, "Ben sadece bir dostun yapması gerekeni yaptım." diyerek konuyu kapattı.

O günden sonra Ali, gerçek dostluğun ne olduğunu anladı. Dostluk, tehlikede olduğunda bile yanında durabilmektir. İkiisi, bu olaydan sonra daha da sıkı bir bağ kurarak dostluklarına devam ettiler.

Hep hatırladılar: Gerçek dostluk, sadece güzel zamanlarda değil, zor anlarda da yan yana olmaktır.

Gülin SEZGEN

Fedakârlık

Eylül, yirmi yaşında bir üniversite öğrencisiydi. Ailesi onun için çalışıp elinde ne var ne yok ona gönderiyordu. Eylül ise ailesine kıyamıyordu. Onların kendisi için bu kadar çalışmasına gerek olmadığını düşünürdü fakat ailesinin tek kızıydı. Eylül ise ailesine yük olmamak için boş zamanlarında gündelik işlerde çalışmaya karar verdi.

Bu durumu üniversiteden çok sevdiği arkadaşı İrem'e anlattı. İrem'in ailesi varlıklı ve o da ailenin tek kızıydı. Ailesi kızlarının moda dergilerini çok sevdiğini bildikleri için bir moda dergisine başvuru yapmışlardı. İrem, Eylül'ün de moda dergilerini severek baktığını bildiği için bu konuyu Eylül'e anlattı. Eylül de kabul edip başvurusunu yaptı. Hiç beklemediği bir anda sonucun kabul edildiğini görünce sevinçten havalara uçtu.

24 Kasım günü moda ajansına gitti ve orada sadece kendisinin değil İrem'in de sonucunun kabul edildiğini öğrenince daha da mutlu oldu. Seçme günü geldiğinde saat 11.00'de ajansa tekrar gitti ama İrem orada yoktu. Eylül, seçme provalarına girdi. İki saat provanın ardından İrem de provaya geç de olsa yetişebildi. İkisi de çok mutluydu ve tanıştıkları güne çok seviniyorlardı. Çünkü ikisi de seçilmişti. Bu, ileride arkadaşlıklarının ne kadar güçlü bir bağ içerisinde devam edeceğini bildikleri içindi.

Prova çıkışında Eylül ve İrem kafeye oturup bir şeyler yiyorlardı ve konuşmaya dalmışlardı. Eylül'ün çalıştığı bir gündelik iş vardı fakat o işe çoktan geç kalmıştı. Eylül, bunu fark ettiğinde her şey için geç olabilirdi ama o apar topar yola koyuldu. Çalıştığı restorana gittiğinde restoran müdürü çok sinirliydi. Onu dinlemeden kovdu.

Eylül, bu duruma çok üzülerek eve gitti. Ne yapacağını bilmiyordu. Eve gittiğinde İrem'i aradı ve olan biteni anlattı. İrem de çok

üzülmüştü ve onu teselli etmeye çalıştı. Çünkü yarın moda ajansında toplantıları vardı, Eylül'ün kendini toparlaması gerekiyordu.

Toplantı günü geldiğinde Eylül, güzel bir şekilde giyindikten sonra İrem'le buluşup ajansa gittiler. İrem, dün yaşananlar sonucunda hâlâ çok üzgündü çünkü onu işten atan kişi dayısıydı. Bunu Eylül'e söylemek istedi ama arkadaşlıklarına zarar gelebileceğini düşündüğü için söyleyemedi. Toplantının saati gelmişti. Toplantıya girdiler ve bir hafta sonra çekimlerin başlayacağını söylediler. Ardından Eylül ve İrem ayrılarak evlerine gittiler.

Aradan bir hafta geçtikten sonra ikisi de özenle hazırlanarak çekim yerine gittiler. Eylül için çekimler çok güzel geçmişti ama İrem için durumlar hiç de öyle değildi. Bir haftadan beri sürekli Eylül'ü düşünüyordu. Amcası yüzünden Eylül'ün işten atılması onu bayağı etkilemişti. İrem, annesinin çok yakından arkadaşı olan moda ajansının sahibine giderek Eylül'ü işe almalarını söyledi ama hiçbir açıklama yapamadı, yapamazdı da...

Eylül'e, "Bu işi benden daha çok hak ediyorsun ve bana bunun nedenini sorma bir gün belki söyleyebilirim." diyebilirdi. Eylül, bu duruma çok üzüldü çünkü İrem'in moda dergilerine olan düşkünlüğünü biliyordu. Hiçbir şey söyleyemedi. Çekimlerine devam etti ve Eylül'ün hayatı gayet güzel gidiyordu. İsmi ve fotoğrafları ünlü moda dergilerinde ün kazandı. Çok zengin oldu.

Aradan yıllar geçti ve İrem'le buluşup konuştular. İrem yıllar önce anlatamadığı durumu o gün Eylül'e anlattı. Eylül bunu duyunca İrem'in kendisi için yaptığı fedakârlığı öğrenince çok duygulandı. Şu an kendisi yerinde İrem olsaydı tedavisini karşılayabilecekti. Böyle düşünmesinin sebebi İrem'in çok kötü bir hastalığa yakalanmış olması ve ailesinin durumunun gitgide kötüleşmesiydi. Eylül de İrem'i tedavi ettirmeye karar verdi. İrem, Eylül'e kendisini tedavi ettirdiği için çok teşekkür etti. Ne kadar teşekkür etse az olabileceğini düşündü. Ama Eylül ona, "Ben pek bir şey yapmadım, sadece üstüme düşen görevi

yerine getirdim. Sen ise bana işini verdin ve bu fedakârlığını unutmuyacağım.” dedi. İkisi de birlikte ağladı ve çok mutluydular. Artık, sonsuza dek sürecek dostluklarının olması, onlar için fedakârlıklarının bir ödülü olmuştu.

Zeynep ULUTÜRK

Spor ve Sosyal Hayat

Zeki, Manisa'da basketbol oynayan, uzun boylu, ince ve iyi kalpli bir sporcuydu. Manisa'nın en iyi takımında oynayan Zeki'nin takım arkadaşları çok iyi insanlardı. Hepsi iyi kalpli ve sempatikti. Takımın sınırlı ve asi sporcusu Zeki'nin ikizi Bekir'di. Bekir de Zeki gibi aynı fiziksel özelliklere sahipti fakat ruhsal özellikleri farklıydı.

Takımın birbiri ile uyumu çok iyiydi. Bu yüzden takım Manisa'da şampiyon olmuştu. Şampiyon oldukları için Adana'ya gitmeye hak kazanmışlardı. Takım Adana'ya gideceği için mutluydu. Zeki, Adana insanı ile tanışmak istemekteydi. Bu fırsat Zeki için çok önemliydi. Öncelik oradaki maçları kazanmaktı. Takımın hocası Veysi Hoca takımını bu maçlara hazırladı ve Adana'ya gitme zamanı geldi.

Adana'ya otobüsle gidecek olan takım uzun bir yolculuk yapacaktı. Yolda giderken şarkılarla, türkülerle eğlenerek giden takım uzun bir yolculuğun sonunda Adana'ya vardı ve otele yerleşti. Takımın ilk isteği Sevgi Adası'na gidip orada bici bici yemekti fakat Veysi Hoca bu duruma sinirlendi. Sinirlenmesinin sebebi, öncelik maçları ve antrenman yapılması gerekiyordu. Takım hemen antrenmana gitti ve güzel bir antrenman yaptılar. Veysi Hoca güzel bir antrenman olduğu için takımı Sevgi Adası'na götürdü. Takım çok mutlu oldu.

Sevgi Adası'na geldiklerinde hemen bir mekâna oturdular. Zeki, oradaki bir çalışanın yanına gitti ve bici bici'nin nasıl yapıldığını izledi. Oradaki çalışana uzun ve güzel bir sohbet etti. Takımdaki herkes tatlıyı yedikten sonra otele geçtiler ve istirahat etmeye başladılar.

Sabah oldu ve takım kahvaltı için uyandı. Güzel bir kahvaltı sonrasında takım maç saatine kadar dinlendi. Maç saati yaklaştığında salona hareket ettiler. Salona girerken Zeki, güvenliğe selam vermeyi unutmadı ve nasıl olduğunu sordu. Biraz sohbet ettiler. Takım maça hazırlandı ve ısınmaya çıktılar. Maç zorlu geçti. Maçın sonlarına doğru

Zeki'ye biri vurmaya kalkıştı. Zeki ise karşılık vermeden neden böyle yaptığını ve bu hareketin yanlış olduğunu söyledi. Tüm salon bu hareketinden dolayı Zeki'yi alkışladı. Maçı kazandılar ve maç sonunda güvenlikçi Zeki'yi yaptığı o hareketten dolayı tebrik etti. Zeki de teşekkür etti ve güvenliğe sarıldı.

Takım, maçtan sonra Adana'nın ünlü yeri olan Taşköprü'ye gitti. Taşköprü'de akşamları pazar gibi tezgahlar kurulurdu. Zeki, oradan bir tespih beğendi ve o tespihi alırken satıcı abiyle muhabbeti esirgemedi. Abiye Adana'nın nasıl bir yer olduğunu ve buradaki sıcakların insanları nasıl etkilediğini sordu. Abi, bu sıcakların insanları çok etkilediğini ama Adana insanının burada çok mutlu olduğunu ve cana yakın bir topluluk olduğunu söyledi. Zeki, abiye teşekkür etti. Adana'nın olmazsa olmazı olan şalgam, buradan içilmeden gidilmez denilen bir içecekti. Takımca Taşköprü'nün güzel manzarasında şalgamları içtiler ve otele geri döndüler.

Takım, akşam yemeğini otele yedikten sonra uyudu. Sabah erken kalktılar ve salonda şut antrenmanı yaptılar. Bugün yapacakları maç önemliydi. Bu maçı kazanırlarsa İstanbul'a gitmeye hak kazanacaklardı. Antrenmandan sonra kahvaltı yaptılar ve istirahate geçtiler. Maç saatine doğru toplandılar ve salona hareket ettiler. Salona girerken Zeki, dünkü güvenlikçiyi görmese de yeni güvenlik görevlisine selam vermeyi unutmadı.

Isınmaya çıktılar. Isınmada karşı takımın tribünü rakiplerini yuhladı. Zeki ise karşı takımın hocası ile konuştu ve bu durumu düzeltmesini istedi. Hoca taraftar ile konuştu ve durumu çözdü. Karşı takım taraftarı, rakibi alkışladı ve karşılığını aldılar. Maç çok zorlu geçti ama sonunda Veysi Hoca'nın takımı maçı kazandı ve İstanbul biletini aldılar.

Maç bitiminde Veysi Hoca takımına, karşı takımı alkışlama emri verdi. Taraftarlarda rakibini alkışladı. Veysi Hoca'nın takımı saygısızlık olmaması açısından salonda sevinmedi. Salondan çıkarken Zeki, bir gün

önceki güvenliğe not bıraktı ve otele geçtiler. Adana'dan ayrılmadan önce Cuma günü vesilesiyle Sabancı Camisine namaz kılmaya gittiler. cuma namazından sonra otobüse binip Manisa'ya dönüş yolculuğu başladı. Otobüste kutlamaları yaptılar. Takım, otobüste sevindi.

Manisa'ya geldiklerinde aileler, takımı karşıladı. Sporcular ailelerine sarıldılar ve özlem giderdiler. Takım olarak akşam yemeğine gittiler. Orada ailecek yemek yediler. Veysi Hoca yemekten sonra gülerek: “Çok güzel bir turnuva geçirdik. Hem eğlendik hem öğrendik hem de yedik. Takımdan çok memnunum. İnşallah yolun sonu şampiyonluk olsun.” dedi. Herkes alkışladı ve masadan kalktılar.

Bir haftalık dinlenmeden sonra tekrardan antrenmanlara başladılar. Antrenmanları daha da zorlaştırdı Veysi Hoca. Rakipleri zorlaşacağı için iyi bir çalışma yapmak zorundaydılar.

1 ay sonra İstanbul'a gitmek için yola çıktılar. Yolda giderken rakipler belli olmuştu. Veysi Hoca'nın düşündüğü gibi zorlu rakipler gelmişti. Takım bu mantık ile maçlara tabii ki de çıkmayacaktı. Takım maçları kazanmaya çalışacaktı, mücadele edecekti. Zeki ise takımına çok güveniyordu ve şampiyon olmayı hedefliyordu.

İstanbul'a geldiklerinde hemen otele yerleştiler. Veysi Hoca geldikleri günü akşamına antrenman koymuştu. Takım yol yorgunluğu bu antrenmanı istemese de bu antrenman olacaktı. Akşam yemeği yenmeden hemen otobüse binip salona geçildi. Takım maçlardan önceki son antrenmanı yaptıktan sonra artık maçlara hazırды. Veysi Hoca, otele geçince son bir motivasyon konuşması yaptı. Konuşmadan sonra odalara geçtiler.

Sabah olunca kahvaltı yaptılar ve istirahate geçtiler. Maç saati yaklaşınca otobüs ile salona hareket ettiler. Salona girerken Zeki güvenliğe selam verdi. Güvenliğe iyice baktı bir de ne görsün Adana'daki güvenlikçi. Zeki, hemen güvenlik görevlisine sarıldı ve nasıl olduğunu, hayatın nasıl gittiğini sordu. Güvenlikçi ise Zeki'ye her şeyin güzel gittiğini söyledi ve onlara başarılar diledi. Takım soyunma odasına

geçti ve hazırlanmaya başladı. Isınmak için sahaya çıkarken tribünde alkış başladı. Tribüne baktıklarında aileler maç için İstanbul'a gelmişlerdi. Takım, ailelerini görünce daha da motive oldu ve maç başladı. Maç çok zor geçiyordu. Maç son saniyeye kadar başa baş geçmişti. Son top Zeki'deydi. Zeki güzel bir hareket ile sayıyı attı ve maçı kazandılar. Zeki'nin bu sayıyı atması ile takım finale çıkmıştı. Veysi Hoca, yine saygısızlık olmasın diye oyuncularını salonda sevindirmemişti.

Takım otele geçmişti. Otele geçince parti yapmak için Veysi Hoca ile konuşmaya gideceklerdi. Zeki gülümseyerek "Veysi Hocam, Beşiktaş sahile eğlenmeye gidebilir miyiz?" Veysi Hoca, "Tamam." anlamında başını salladı ama kendisinin de geleceğini söyledi. Takımca Beşiktaş'a gittiler. Oradaki mısırcı bir abi ile sohbete başladı Zeki. Burada işlerin nasıl gittiğini ve İstanbul'un nasıl bir yer olduğunu sordu. Mısırcı Abi ise buraların çok güzel ama insan yoğunluğunun fazla olduğunu söyledi ve işlerin güzel gittiğini de ekledi. Zeki ise bu durumdan memnun olduğunu söyledi.

Beşiktaş'ta güzel bir şekilde eğlendikten sonra otele geri döndüler ve dinlenmek için kendilerini yatağa attılar. Güzel bir uykudan sonra sabah kahvaltısı için uyandılar. Kahvaltıyı dengeli bir şekilde yaptıktan sonra toplantı odasına geçtiler. Veysi Hoca, toplantıda takıma maç hakkında bilgiler verdi ve takıma çok güvendiğini söyledi. Maç saati yaklaştığı için hemen otobüse binip salona geçtiler. Zeki, salona girerken güvenlik ile konuştu ve birkaç demeç aldı. Zeki maça aşırı motive olmuştu. Maç ısınmasına çıktıklarında bir yandan alkış bir yandan ise ıslıklamalar başlamıştı. Takım, hiçbir sesi umursamadan ısınmaya başladı. Güzelce tüm vücudu ısıttıktan sonra maç başladı. Maç yine çok zorlu başlamıştı, çok fazla durmuştu. Maç içinde diskalifiyeler, fauller, molalar derken maç çok fazla uzamıştı. Maçın son dakikalarında rakip takım sayı attı ve öne geçtiler. Veysi Hoca hemen bir mola aldı ve takımına oyun çizdi. Mola bitti. Maçın son 30 saniyesi başladı. Zeki, topu

eline aldı... Maç bitmişti. Maç sonunda iki tarafta birbiri ile tokalaştıktan sonra soyunma odalarına geçtiler.

Takım giyindikten sonra otobüse binip otele doğru hareket etti. Otelin kapısına geldiklerinde otel çalışanları takıma karşılama için hazırlık yapmışlardı. Takım otobüsten indiği gibi kutlamalar başladı çünkü takım şampiyon olmuştu. Kutlamalardan sonra güzel bir ziyafet çektiler. Maçın son topu, Zeki'nin attığı üçlük ile bitmişti ve şampiyon olmuşlardı. Veysi Hoca takımından gurur duyuyordu. Takıma yarın sabah Manisa'ya dönüleceğini söyledi.

Güzel günün sabahına tüm takım uyanmıştı ve onları güzel bir kahvaltı bekliyordu. Kahvaltıdan sonra yola çıkılacaktı. Herkes saat 12.00'de otelin kapısında hazır bir şekilde bekliyordu. Teker döndü ve yola çıktılar. Yolda eğlene eğlene Manisa'ya geldiler. Manisa'ya geldiklerinde aileler, takımı karşıladı. Yine güzel bir akşam yemeği sonrasında Veysi Hoca mutlu bir şekilde, "Çok güzel 2 şehir gördük ve bir o kadar güzel kardeşlikler, bazen diyorum ki buraları göreceğimizi daha önce hayal ediyor muyduk? Hayallerimiz böyle değildi ama düşünülmeyen, hayal edilmeyen birçok şey başarıldığında sizi çok mutlu eder. Başarı bir yolculuktur, varış noktası değil." Bu sözler ile güzel bir turnuvayı geride bırakıyordu takım.

Kemal Eymen AKAR

Fısıltıdaki Gerçek

Esra, sabahın ilk ışıklarıyla kasabanın dar sokaklarında yürürken her zamanki gibi not defterini elinden bırakmamıştı. Küçük bir kasabanın gazetecisi olmak, büyük olaylar beklemek için doğru bir yer değildi. Ancak o gün, bu küçük kasabanın, kendisine sessiz ama ürkütücü bir hikâye sunacağını bilmiyordu.

Ali'nin kayboluş haberi kasabanın iç karartıcı sessizliğini daha da yoğunlaştırmıştı. Esra için bu sadece bir arkadaşının yokluğu değil, aynı zamanda çözülmesi gereken bir sırdı. Ali, kasabanın dışına gitmekten hep korkmuştu. Peki, birdenbire ortadan kaybolması nasıl mümkün olabilirdi? Esra, kendi kendine mırıldandı: "Burada bir şeyler ters gidiyor."

Gazete ofisine vardığında masasındaki karmaşaya rağmen hemen Ali'nin kaybolmadan önceki günlerini hatırlamaya çalıştı. Birkaç gün önce, onun garip bir heyecanla eski fabrika hakkında konuştuğunu anımsadı. "Orada bir şeyler oluyor, Esra." demişti Ali. "Bir gün gelip sana anlatacağım." Ancak o gün hiç gelmemişti.

Esra, kasabanın dışındaki terk edilmiş fabrikaya gitmek için karar verdi. Fabrika, yıllardır kullanılmıyordu ama Ali'nin bir şeyler bulduğunu ima ettiği o yer, onun için bir başlangıç noktasıydı. Binanın devasa kapıları paslanmıştı ve Esra içeri girdiğinde havadaki nem ve çürüme kokusunu hissetti. El fenerinin ışığında, zemindeki tozların arasında Ali'nin ayak izlerini fark etti. "Burası son geldiği yer." diye düşündü.

Fabrikanın köşesinde eski bir masa ve dağınık kâğıt yığınları vardı. Kâğıtlardan birinde, "Her şey ormanda sona erecek." yazılıydı. Esra, bu notun ne anlama geldiğini çözmeye çalışırken ayak sesleri duydu. Fenerini hızlıca kapattı ve karanlıkta bir köşeye sindi. Adımların yankısı, odaya doğru yaklaşan birinin varlığını haber veriyordu. Kalbi

hızla çarpıyordu. Nefesini tutarak bekledi ve bir süre sonra adımlar uzaklaştı. Ancak içindeki korku, araştırma isteğini bastıramıyordu.

Esra, bulduğu notu cebine koydu ve hemen gazeteye döndü. Fabrikada yaşadığı anların ardından, kasabanın daha önce görmediği kadar karanlık bir yanı olduğunu hissetmişti. Ancak bu his, onu durdurmak yerine daha da tetikliyordu. Masasına oturdu ve notun ne anlama gelebileceğini düşündü. “Orman,” diye mırıldandı. “Ali neden ormana gitmek zorunda kaldı?”

Sabahın ilk ışıklarıyla, kasabanın hemen dışında uzanan ormanın yolunu tuttu. Orman, kasabalılar arasında korkulan bir yerdi. Yıllardır kimse oraya gitmiyordu. Esra, içinde büyüyen korkuyu bastırarak ilerlemeye başladı. Ormanın derinliklerine ulaştığında yerde bir iz fark etti. Çamurda belli belirsiz görünen ayak izleri, onu daha da ileriye gitmeye zorluyordu. Ancak bir noktada, izlerin sona erdiği yerde bir bez parçası buldu. Bu, Ali'nin gömleğine ait olmalıydı.

Esra'nın zihninde sorular yankılanıyordu. Ancak o an, arkasından gelen bir ses duydu. “Burada olmaman gerekiyordu.” Bu sözler, bir fısıltı gibi ama sert bir uyarı tonu taşıyordu. Hızla arkasını döndü ve karşısında Kasaba Belediye Başkanı Cemil'i gördü. Esra, onun burada ne işi olduğunu anlayamıyordu. Cemil'in elindeki silah, her şeyi daha da ürkütücü kılıyordu.

“Senin için burası çok tehlikeli.” dedi Cemil. “Bu kasabada her şeyin bir nedeni vardır, Esra. Ama bu nedenleri bilmek, bazen pahalıya mal olur.” Esra, sakinliğini koruyarak sordu: “Ali nerede? Onu sen mi buraya getirdin?” Cemil, bir an tereddüt etti, ardından soğuk bir gülümsemeye cevap verdi. “Ali, yanlış zamanda yanlış yerdeydi. Tıpkı senin gibi.

Esra, Cemil'in bu sözlerinin altında yatan gerçeği anlamaya çalışırken bir plan yapması gerektiğini fark etti. Konuşmayı sürdürerek onun dikkatini dağıtmayı başardı ve bir anda arkasındaki dala uzanarak kendini savunacak bir araç buldu. Cemil'in boş bir anından faydalanarak hızla ormanın derinliklerine doğru koşmaya başladı.

Kaçış sırasında, Esra bir mağara girişine rastladı. İçeri girdiğinde duvara asılı ipleri ve yerde yatan bir figürü fark etti. Ali! Hemen onun yanına koştu. Ali bilincini kaybetmiş gibi görünüyordu ama hâlâ nefes alıyordu. Esra, onu oradan çıkarmaya çalışırken Cemil’in arkasından geldiğini duydu. “Buradan asla çıkamayacaksınız!” dedi Cemil, silahını Esra’ya doğrultarak. Ancak o anda, mağaranın dışından bir ses duyuldu. Bu, Esra’nın hikâyeyi daha önce anlattığı yaşlı Hikmet’in sesi olmalıydı. Hikmet, kasabanın uzun zamandır unutulmuş sırlarını bilen tek kişiydi ve Esra’ya yardım etmeye karar vermişti. Cemil, bu beklenmedik müdahaleyle dikkati dağılınca Esra ve Ali, fırsatı değerlendirerek mağaradan kaçmayı başardı.

Esra, sonunda tüm bu olanları bir araya getirdiğinde Cemil’in kasabanın karanlık sırlarının merkezindeki kişi olduğunu fark etti. Ali’nin, Cemil’in bazı yasadışı faaliyetlerine tanık olduğu için susturulmaya çalışıldığını anlamıştı. Cemil’in, kasabanın korkusunu kullanarak yıllardır adaletin üstünü örtmeye çalıştığı açıktı.

Bu sırları gün yüzüne çıkarmak, Esra için bir tercih değil; bir zorunluluktur. Ali’nin kurtulmasıyla Esra, kasabanın karanlık tarihini ortaya koyan bir dizi makale yayımladı. Cemil ve suç ortakları tutuklandı ama bu Esra için sadece bir başlangıçtı. Gerçekler her zaman bir bedel isterdi ancak Esra, adalet için bu bedeli ödemeye hazırды.

Yiğit Berke BALKAN

Karanlık Orman

Yıldızlar parıldarken beş genç kampçı Nisa, Deniz, Yiğit, Emre ve Ziya ormanın derinliklerinde kamp kurmaya karar verdi. Ancak, gece yavaşça kendilerini saran sessizliğin içine gömüldüğünde beklenmedik bir şekilde yollarını kaybettiler. Telefonlarının sinyali yok oldu ve puslu ormanın içinde kaybolmuşlardı. İlk başta, kaybolduklarını kabullenmek istemediler. Ancak, yıldızların altında yürüyüşlerine devam ettikçe ormanın içinde tuhaf sesler duymaya başladılar. Dal kırılma sesleri, uzaktan gelen hışırtılar ve ürpertici bir şekilde insan seslerinin yankılanması... Her adımda korkuları büyüdü.

Gruptan biri, belirsiz bir şekilde bir figürün gölgesini gördüğünü iddia etti. Diğerleri başlangıçta onu ciddiye almadı ancak zaman geçtikçe ormanın içinde birinin onları izlediğini hissi daha da belirginleşti. Nisa, kayboluşlarının bir tür lanetle bağlantılı olduğuna inanmaya başladı. Efsanelerde bahsedilen eski bir ruhun onları izlediğini düşünüyordu. Diğerleri başlangıçta güldü ancak gecenin ilerleyen saatlerinde ormanda tuhaf sesler duyuldu ve görünmez bir varlığın nefes alışını hissettiler.

Sabah olduğunda gruptan biri eksikti. Deniz ortadan kaybolmuştu. Panik içinde, geri kalanlar birbirlerini kaybetmemeye çalışırken Yiğit ansızın yere çöktü ve bir anlık bir görüntüyle kaybolanın ne olduğunu gördü. Eski bir kamp alanı, terk edilmiş bir çadır ve bir ceset... Yiğit'in vizyonu gerçekleştirmişti. Deniz ölmüştü. Artık, geri dönüşleri yoktu. Ormanın derinliklerinde kaybolmuşlardı ve bir şekilde karanlıkta hayatta kalmaları gerekiyordu. Ama ormanın derinliklerindeki sırlarla yüzleşmek, hayatta kalmaktan daha zor olabilirdi.

Deniz'in ölümüyle sarsılan grup, artık ormanda hayatta kalmak için bir arayışa girdi. Ancak, her adımda karşlarına çıkan gizemli olaylar ve korkutucu görüntüler onları daha da derin bir karanlığa sürükledi. Bir gece, ateş başında otururken ormanda dolaşan gizemli figür bir kez daha

belirdi. Bu sefer, daha netti. Eski bir avcıya benziyordu ama yüzü solmuş ve bozulmuştu. Sessizce ormanda dolaşiyor, onları izliyor. Grup, bu gizemli figürün ardındaki sırrı çözmeye karar verdi. İzlerini sürmeye başladılar ve ormanın derinliklerinde eski bir avcı kulübesi buldular. Kulübenin içinde de unutulmuş bir günlüğe rastladılar. Günlük, ormanın derinliklerinde kaybolan insanların hikâyesini anlatıyordu. Yıllar önce, bu ormanda avlanan bir avcının gizemli bir şekilde kaybolduğunu ve bir daha dönmediğini anlatıyordu. Ancak, günlükte belirtilen bir diğer şey daha korkunçtu: ormanda yaşayan eski bir ruhun, kaybolanları avladığına dair söylentiler.

Grup, kayboluşlarının ardındaki gizemi çözmek için harekete geçti. Avcı kulübesinin yakınındaki izleri takip ederek eski bir mağaraya ulaştılar. Mağara içinde karanlıkta parlayan gizemli bir ışık gördüler. Cesaretlerini toplayıp ilerlediklerinde karşlarına çıkan manzara onları dehşete düşürdü. Mağaranın içinde eski bir tünel sistemi bulunuyordu ve bu tünellerin derinliklerinde, kaybolanların cesetleri yatıyordu. Ama, daha da korkutucu olan şey, mağaranın derinliklerinde, karanlığın içinde saklanan eski ruhun gerçek varlığıydı. Grup, mağaranın içinde eski ruhun varlığıyla yüzleştğinde dehşete kapıldı. Hayaletimsi varlık, karanlıkta ara sıra belirginleşiyordu ve etrafındaki havayı soğutuyordu. Ancak, onlara yaklaştığında Nisa'nın elindeki yanıcı maddeyi ateşleyerek onu geri püskürtmeyi başardılar. Fakat, eski ruhun gerçek gücü mağaranın derinliklerinde yatıyordu. Grup, mağaranın içinde dolaşırken yıllardır kaybolanların ruhlarının hala bu yerde hapsedildiğini ve eski ruhun onları kontrol ettiğini keşfettiler. Yiğit'in hisleri giderek güçlenmeye ve Deniz'in ölümünün arkasındaki gerçeği görmeye başladı. Deniz, eski ruh tarafından avlanmıştı ve onun ruhu da şimdi mağaranın içinde hapsedilmişti. Grup kaçmaya çalışırken eski ruhun öfkesi daha da büyüdü ve mağara duvarlarını titretmeye başladı. Ancak, Nisa'nın cesareti ve Yiğit'in sezgileri, onları bir çıkış yolu bulmaya yönlendirdi.

Sonunda, grup mağaradan çıktı ve güneşin ışığına doğru koşmaya başladı. Arkalarına bakmadan ormanın derinliklerinden uzaklaştılar. Ancak, geride bıraktıkları sırlar ve karanlıkla dolu olan mağarayı asla unutmayacaklardı.

Berat KULAK

Gölge Şehrin Kapıları

Bir zamanlar, denizle kara arasında gizemli bir yer vardı, adı hiçbir haritada, hiçbir yerde yazılı değildi. Oraya adım atmayı kimse cesaret edemezdi. Ama bir gün, bu bilinmeyen şehre adım atmaya karar veren biri vardı: Berat.

Berat, pek çok şeyin peşinden koşmuş ancak bir türlü gerçek huzuru bulamamış bir adamdı. Genç yaşta kaybettiği annesinin acısını içinde büyütmüş, babasının sessizliğinde boğulmuştu. Hayat, ona hep bir şey eksik gibi geliyordu. O eksiklik, bir türlü tanımlanamayan ama hissedilen bir boşluktu. Yılın yirmi dört günü, geceyi gündüzü birbirine karıştırarak düşüncelerine hapsolmuştu. Bir sabah, gazetede okuduğu bir yazı ona farklı bir yol sunmuştu. "*Gölge Şehri: Bir adım at, başka bir dünyaya geç*" Bu başlık, Berat'ın dikkatini çekmişti. Şehir, yıllardır kaybolmuş, kimsenin ulaşılabildiği bir yer değildi ve onun öne çıkan özelliği, her şeyin farklı bir biçimde gölgeler hâlinde yaşanmasıydı. İnsanlar, kelimeleri gölgeler gibi konuştukları için, doğruyu söylemek neredeyse imkânsızdı. Fakat bir şekilde orada, zamanın ve mekânın sınırları yoktu. Yalnızca ruhsal bir yolculuğa çıkmak isteyenler oraya ulaşabilirdi.

Berat, bu haberi okuduktan sonra içindeki o boşluk, onun içinde bir şeyleri değiştirecek kadar büyüdü. "Belki de gerçek huzur burada, bu şehirdedir," diye düşündü ve ne olursa olsun, bu gölge şehrine gitmeye karar verdi.

Bir haftalık bir yolculuğun ardından, sonunda kaybolmuş şehir, gözlerinin önünde belirdi. Gecenin kör karanlığında, her şey biraz bulanık, biraz da silik gözüküyordu. Berat, adım attığı her yerin sanki bir yansıma gibi olduğunu fark etti. Gözlerinin önündeki her şey, tam olarak gerçekte gördüğü şey değildi; bir adım ileri attığında o şey kayboluyor ya da farklı bir biçim alıyordu. O an Berat, gölgelerin şehre ait ama

insanların sadece bir yansıma olduğuna karar verdi. Herkesin bir gölgesi vardı ama kimse aslında var olan değildi.

İlk karşılaştığı kişi, tuhaf bir adamdı. Zayıf, uzun boylu ve yüzü büyük oranda kapalıydı. Berat, ona yaklaşıırken adam sanki onu bekliyormuş gibi döndü. "Buraya neden geldin?" dedi adam, sesinde bir korku vardı. Berat, düşündü. "Gerçek huzuru bulmaya geldim," dedi sonunda. Adam, bir an sessiz kaldı ve ardından gülümsedi: "Burası huzur vermez, sadece seni daha çok kendinle yüzleştirir." dedi.

Berat, anlamadığı bir şekilde rahatsız olmuştu. "Ama ben, bir şeyleri çözmeliyim. Hayatımda bir eksiklik var." diye yanıt verdi. Adam, Berat'ın gözlerinin içine derinlemesine bakarak, "Gerçek huzur, eksik bir şey bulmakla değil, onu kabul etmekle gelir. Her şeyin bir gölgesi vardır, ama en büyük gölge, insanın kendisidir." dedi. Bu sözler, Berat'ın içinde yeni bir soru bıraktı. Ama daha fazla konuşmadan adam kayboldu ve bir gölge gibi yok oldu.

İlk geceyi, terkedilmiş bir binada geçirdi. Sabah olduğunda dışarıda hiçbir şey değişmemişti. Hava aynıydı ama şehirdeki hava, sanki bir masaldan fırlamış gibiydi. Berat, gölgesinin hareketlerini izlerken şehrin derinliklerine inmek istedi.

Şehirdeki sokaklar, ağaçlar, hatta binalar bile farklıydı. Her şey bir başka boyuttaydı. Gördükçe daha fazla karmaşaya sürüklendi. Kimseyi tanıyamaz oldu, herkesin yüzü bulanık ve şekilsizdi. Sonunda, o karmaşanın içinde, kendini bir meydana buldu. Meydan, dev bir aynayla çevrilmişti. Her adımda, bir yansıma büyüdü. İşte o anda, gölge şehri tam anlamıyla Berat'ı yuttu. Aynadaki yansımasında, bir an için kim olduğunu unutmuştu. Huzur diye bir şey yoktu. Gerçek huzur, gölgelerle yüzleşmekti. Gölge, kaçanlardan değil, onlardan korkanlardan daha çok büyüyordu.

Kendi gölgesini izlerken bir an için gerçeği fark etti: O, yıllardır eksiklik olarak hissettiği şeyi bir başkasında aramıştı. Ama eksiklik, aslında kendisindeydi. O, bir gölgeyi kendisinden ayırt etmekle vakit

kaybetmişti. O anda, bir şey değiştii. Kendini tanımak, aradığı huzurun anahtarıydı.

Gölge şehri, Berat'ın içsel yolculuğunu tamamlamasına yardımcı olmuştu. Kendini bulmuştu. Ama, hayatının asıl anlamı, her zaman sadece bir adım uzaklıkta olduğuydu. Berat, şehri terk ederken artık bir boşluk hissetmiyordu. Her şey yerli yerine oturmuştu çünkü her şeyin gölgeleriyle barışmıştı.

Muhammed Yusuf BAKŞİ

Son Günün Gölgesi

Esra, sabahın ilk ışıklarıyla gözlerini açtı. Göz kapaklarının ağırlığına rağmen uyuyamamıştı. Beton zemin, üzerindeki ince battaniyeden sızan soğukla birleşince kemiklerine işleyen bir üşüme yaratıyordu. Fabrikanın köhne duvarları, dışarıdaki rüzgârın uğultusunu içeri taşıyor, yalnızlığını daha da keskin hissettiriyordu.

şehir, salgından sonra bir kabusa dönüşmüştü. İnsanlar birer birer kaybolmuş, geriye yalnızca yıkılmış binalar, yağmalanmış marketler ve sessizlik kalmıştı. Esra için sessizlik, huzur anlamına gelmiyordu. Sessizlik, tehlikenin habercisiydi. Çünkü, sessizliğin içinde saklanan bir şeyler mutlaka vardı. Çantasını kontrol etti. Yiyecek yoktu. Sadece bir akmak, boş bir su şişesi ve paslanmış bir akı. Bunlarla ne kadar dayanabilirdi? Kendi kendine bir hedef koydu: Bugün yiyecek bulacağım. Bulamazsam... bu son gnm olabilir. Kendini daha da kötü düşüncelere boğmadan apar topar fabrikadan ıktı.

Esra, fabrika kapısından dışarı adım attığında yüzüne çarpan soğuk hava nefesini kesti. Sokaklar terk edilmişti. kmş apartmanlar, kırılmış camlar ve yağmalanmış araçlar arasında ilerlerken her adımında diken üstündeydi. Yıkıntılar arasında bir umut ışığı arıyordu; belki bir konserve, belki bir şişe su... Ama bir şey daha biliyordu: Bulacağı şey sadece yiyecek olmayabilirdi. Tehlike de her köşe başında gizliydi. Bu onu tedirgin ediyordu. Yıkılmış bir marketin önünde durdu. İçeride kimse yok gibiydi, ama içeri girmeden önce bir süre dinledi. Sessizlik. İçeri adım attığında, rafların çoğunun boş olduğunu gördü. Ancak bir kenarda, tozlarla kaplanmış bir kutu konserve buldu: fasulye. Kutuyu eline aldığında, yüzüne yayılan küçük bir gülümseme, o anın zaferini temsil ediyordu. Ancak mutluluğu kısa sürdü. Arkasından bir hışırtı duydu. Elindeki konserveden başka bir silahı yoktu ama refleksiyle elini sıktı ve yavaşça döndü. Bir köşede, karanlıktan bir çift göz ona bakıyordu. Bu bir

adamdı. Esra, onu birkaç saniye boyunca sessizce süzdü. Adam konuştu: “Onu bırak.” Esra, adama bir adım daha yaklaştı. “Sakın yaklaşma!” dedi. Elinde bir bıçak varmış gibi sesi sert çıkmıştı. Ama adam geri adım atmadı. “Ben sadece açım,” dedi adam. Gözleri, Esra’nın elindeki konserveyi izliyordu. Esra bir an düşündü. O fasulyeyi paylaşmak, kendi hayatta kalma şansını yarıya indirirdi. Ama onu geri çevirmek?.. Belki de bir düşman kazanmak anlamına gelecekti bu yapacağı. Dışarıda düşman çoktu, bir dost bulma şansı çok azdı. “Adın ne?” diye sordu Esra. “Cem.” dedi adam. “Bak, ben sadece... Biraz yiyeceğe ihtiyacım var. Eğer yardım edersen seni hayal kırıklığına uğratmam.” Esra’nın kafasında bir hesap başladı. Cem’in bir tehdit olup olmadığını kestiremiyordu ama adamın gözlerinde bir şey vardı: dürüst bir korku. Kendisi de böyle bir korkuyu salgın başladığında hissetmişti. Ellerini yavaşça gevşetti ve konserveyi ona uzattı. “Paylaşacağız,” dedi. Cem açlık dolu bakışlarıyla konserveye baktı ve aldı. Açmaya çalışırken Esra cebinden çakıyı çıkardı ve kapağını açtı. Paylaşarak yediler. Bu sırada Esra Cem ile sohbet etti.

Hâlâ ona tam olarak güvenmiyordu. Cem, Esra’ya yıkılmış bir apartmanın bodrum katında saklı bir depo olduğunu söyledi. Burası onun önceki grubuyla birlikte saklandığı yerd. Ancak grup dağılmış, kimileri salgına yenik düşmüş, kimileri ise kendilerine başka bir yol aramıştı. “Orada birkaç kutu yiyecek ve su var.” dedi Cem. “Ama, ben tek başıma onları taşımaya cesaret edemedim.” Esra, Cem’in planını kabul etti. Eğer depo gerçekten doluyorsa bu bir gün değil, belki bir hafta daha yaşama şansı demektir. Ama, Cem’e tamamen güvenmek hâlâ onun için zordu.

Yıkılmış apartmanın bodrum katına geldiklerinde Esra, tavanın çökme tehlikesi olduğunu fark etti. Cem eski bir anahtarı cebinden çıkardı ve paslı bir kilidi açtı. İçeri girdiklerinde Esra, odanın bir köşesinde dizili hâlde duran birkaç konserve kutusu ve su şişesini gördü. Ancak bir şey dikkatini çekti: Oda düzenliydi ama orada kimse yaşamıyordu. “Bu kadar yiyeceğin varken neden dışarıda yiyecek arıyordun?” diye sordu Esra. Cem başını eğdi. “Kalmamıştı.” dedi.

“Burası da güvende değil. Burayı daha önce bulanlar oldu. Onlara karşı koyamadım ve... Arkadaşlarım gittiler.” Esra, Cem’in yüzündeki acıyı görebiliyordu. Salgın, sadece bedeni değil, insan ruhunu da çürütüyordu. Esra, daha önce kaybettiği dostlarını hatırladı ve Cem’e bir şey söylemeden elindeki ilk yardım çantasını düzenlemeye başladı.

Gece çökünce Cem ve Esra sırayla nöbet tutmaya karar verdiler. Ancak gece, karanlığın yalnızca bir başlangıcıydı. Fabrikanın sessizliğinde duyulan adımlar, onların korkusunu gerçeğe dönüştürdü. Bir grup yağmacı, ellerinde silahlarla depo kapısına yaklaştı. Cem, nefesini tutarak Esra’ya işaret etti. Kaçmak için hiçbir yolları yoktu, sadece kapıyı savunabilirdi. “Ne yapacağız?” diye fısıldadı Cem. Esra, elindeki metal boruyu sıkıca kavradı. “Hayatta kalacağız,” dedi. Kapı zorlanmaya başladığında Esra, içinde yükselen korkuyu bastırmaya çalıştı. Yağmacılar kapıyı kırıp içeri girdiğinde, Cem ve Esra savunmaya geçti. Esra, karşısındaki ilk adamın elindeki silahı vurdu ve onu yere devirdi. Cem ise başka biriyle mücadele ederken sırtından darbe aldı. Ancak o gece, Esra ve Cem pes etmedi. Mücadele sonunda yağmacılar geri çekildi. Esra ve Cem, tükenmiş ve kan ter içinde kaldı. Ama hayattaydılar.

Sabah olduğunda Esra, Cem’in yaralarını sardı. Gözleri Cem’in yorgun ama umut dolu bakışlarına takıldı. “Hayatta kalmak için bu kadar savaştıktan sonra,” dedi Cem, “belki de gerçekten bir umut vardır.” Esra, pencereden dışarı baktı. Soğuk, terk edilmiş şehre rağmen içinde bir sıcaklık hissetti. Bir gün daha yaşamıştı ve bu yeterliydi.

Ecem YÜZER

O Çocuk Sağ Olsun

Ocak ayının ortasında yine işe gidiyorum, çaresizce gidiyorum. Ocak ayının başından beri işimden bıkmaya başlamıştım. Neden? Şube müdürü ile yaptığımız tartışma yüzünden. Maaşımı yarıya kadar kestği gündən beri eve artık yürüyerek gidiyorum. Otobüs için 40 lira bile veremiyorum.

Bir cumartesi günü yataktan bir rahatlama ile kalktım. “Hele şükür” dedim. İzin gününden başka bir gün bilmiyorum, bilemiyorum artık. Karımın yanına gittim.

- Günaydın, Ferhat!
- Günaydın, hayatım.
- Bugün kahvaltıda ne istersin?
- Yiyebileceğim bir şey olsun yeter.
- Ha bu arada, evde hiçbir yemek yok.
- Nasıl yani hayatım?

Bir anda sesini yükseltmesiyle kavga etmeye başlamamız bir oldu.

- Sen o gün kavga etmeseydin Ferhat, paramız kahvaltı için yeterdi!

- Benim suçum mu şimdi?
- Evet senin suçun Ferhat!

Artık dayanamadım ve ceketime yöneldim. Kapıya doğru gittim:

- Nereye gidiyorsun Ferhat, dedi sertçe.
- Hava almaya çıkıyorum.
- Benden habersiz bir şey yapmaya mı gidiyorsun yine?
- Hayır tabii ki sadece hava almaya çıkıyorum, dedim doğal

olarak.

Kapıyı sertçe kapattım ve Taksim`in ıssız sokaklarında dolaşmaya başladım. Güneş her zamanki gibi gözümü acıtıyordu, alışmıştım ama.

Sitelerin boyalarını yağ sürülmüş gibi partlatıyordu güneş, yağlı boya sürülmüş gibi... Yolda giderken bankta battaniyeli birini gördüm. Yaklaştığımda genç bir oğlan olduğunu fark ettim. Yavaşça kafasını kaldırdı bana baktı:

- Senin ne işin var bu koca battaniye ile bankta oturuyorsun?
- Kayboldum abi, dedi.
- Seni karşı sokaktaki yurda götürmemi ister misin?
- Çok iyi olur abi, teşekkür ederim, dedi minnetle.

Yurda götürdüğümde sevinçten bana sarıldı sonra hemen içeri girdi. Bense yoluma devam ettim, sanki hiçbir şey yaşamamış gibi.

Ertesi gün, kapımın önünde bir mektup gördüm. Mektubu açtım ve okumaya başladım. Okurken yüzüm gülümsedi hemen karıma haber verdim:

- Ne yazıyor Ferhat, dedi eşim merakla.
- İşetme sahibi yazmış. Ankara`ya çalışmaya gelebilirsiniz, yazıyor.

- Peki bizim Ankara`ya gidebileceğimiz kadar paramız var mı Ferhat?

- Uçak parası ve ev kirasını şirket ödeyecekmış.

Karım hemen mektubu elimden aldı, okumaya başladı. Sonra bana döndü:

- Sen işletmenin kayıp çocuğunu mu buldun?
- Aslında ailesiz bir oğlan olduğunu zannetmiştim ama yine de yardım ettim.

Karım bana sınımsıkı sarıldı, ikimiz de sevinçten ağlamaya başladık. Yarın için hazırlanmaya başladık. Ertesi gün, havaalanına gittik. Bizi, haber çeken bir grup karşıladı ve bize soru sormaya başladılar:

- Efendim, adınız nedir?
- Adım Ferhat.

- Ferhat Bey, işletme sahibinin oğlunu buldunuz ve Ankara`ya işletme sahibi sayesinde ücretsiz gidebiliyorsunuz. Bu sizi nasıl

hissettiriyor?

- Ben hayatım boyunca yardım etmeyi sevdim, iyi ki sevmişim. Her yardım ettiğimde karşılıksız kaldım ama yine de yardım etmeye devam ettim ve bu sefer karşılık aldım. Bu yüzden çok mutluyum. Uçağın kalkacağı anonsu geldiğinde son bir söz söyledim:

- Kısacası, o çocuk sağ olsun...

Fırat KAMILOĞLU

Nadine'nin Hayalleri

Nadine, Suriye'nin küçük bir köyünde, yedi yaşında beş kardeşiyle birlikte fakir ama mutlu bir hayat sürüyordu. Evleri küçüktü, tavanı neredeyse başlarına değecek kadar alçaktı ama o ve ailesi, bu küçük evde mutluydular. Okuluna gider, arkadaşları ile oyunlar oynardı. Annesi, babası, kardeşleri ve Nadine her sabah aynı sofrada yemek yer, akşamları birlikte güler oynarlardı. Ta ki savaş her şeyi altüst edene kadar.

Bir sabah, evlerinin yakınlarında bir patlama sesi duyuldu. Hemen ardından evlerinin duvarları yıkıldı, camlar kırıldı. Nadine, korkuyla annesinin kollarına sarıldı. Her şey bir anda paramparça oldu. Savaş, onları başka bir yere göç etmek zorunda bırakmıştı. Tüm köyleri yok olmuş, insanlar yollara düşmüş, hayatları bir daha eski hâline dönmeyecek şekilde değişmişti. Nadine'nin ailesi de yaşamak için Türkiye'ye doğru yola çıktı.

Nadine, yol boyunca çeşitli hayaller kurdu savaştan, bombalardan, ölümlerden uzak bir yaşam, güzel giysiler, yiyecekler, doktor, okul, oyuncaklar... İstanbul'a vardıklarında, hayatlarının ne kadar zor olacağına dair en ufak bir fikirleri bile yoktu. Dilini bilmedikleri, kültürünü anlamadıkları bir şehirde, tamamen yalnızdılar.

Türkiye'ye geldiklerinde kalacak bir yerleri yoktu. Birçok göçmen gibi, onlar da daracık derme çatma bir kulübede bir odada yaşamaya başladılar. Evin içinde sekiz kişi vardı; Nadine, beş kardeşi ve anne, babası. Babası inşaatlarda çalışıyordu, annesi ise hasta bir kadındı. Nadine, ailesine yardımcı olmak için sokaklarda mendil satmaya başladı. İnce sıksa bir vücudu, çıkık elmacık kemikleri, keçeleşmiş siyah saçları, umutla bakan kocaman, yeşil, ıslıl ıslıl gözleri vardı.

Sabahın erken saatlerinde, soğukta, elindeki mendil paketini sıkıca tutarak caddelerde dolaşıyor; bozuk Türkçesiyle: “Mendil alır mısınız?” diye herkese sesleniyordu. Ama çoğu zaman insanlar ona acıyarak bakıp yürüyüp gidiyorlardı. Toplayabildiği birkaç kuruşla ancak bir ekmek alabiliyordu. Nadine, okula giden diğer çocukları uzaktan izlerdi. Onlar okullarında eğlenip oyunlar oynarken Nadine’nin hayatı her gün sokaklarda mendil satmak, bir umut biraz daha fazla para kazanmaktı. Yoksulluk, Nadine’yi âdeta ele geçirmişti; giyecek bir şey bulamamak, karnını doyuramamak, okuldan ve diğer çocuklardan uzak kalmak... Bunlar onun gerçekleri, yaşadığı zorluklardı.

Bir gün, soğuk bir kış sabahı, Nadine yine caddelerde mendil satıyordu. Hava o kadar soğuktu ki kuşlar uçmuyor, insanlar dışarı çıkmaya cesaret edemiyorlardı. Nadine, üşümüş ellerini mendil paketinin üstünde ısıtarak yürüyordu. Birkaç kişi, ona bakarak hiç ilgilenmeden geçip gitmişti. Her şey normal gibiydi ama bir anda ani bir fren ve çarpma sesi duyuldu. Araba, Nadine’ye çarpmıştı. Nadine, ne olduğunu anlayamadan yere yığıldı. Araba, hızla geçip gitti; etraftaki insanlar birkaç saniye boyunca sadece şok içinde Nadine’nin yerde yatan bedenini izlediler.

Nadine’nin çevresinde oluşan kalabalık birkaç saniye öylece durdu, sonra bazıları telefonla yardım çağırdı. Ama hiçbir şey fayda etmedi. O gün, bir çocuğun hayatı, yoksulluğun ve yoksunluğun pençesinde son buldu. Nadine , daha iyi bir hayat hayal ederek yaşadı ama o hayal, bir sokakta sona erdi. Geride, sadece birkaç mendil ve kırık dökük bir hayal kaldı.

Mercan ARSLAN

Elma Şekeri

Bay Rolland, paltosunu aldı. Evden acele edercesine çıktı. Yine parka gittiğini öğrenirlerse ona kızarlardı. Geç kalacaktı. Her gün gördüğü minik köpek peşine takıldı. “Neden beni takip ediyorsun?” diye sordu. Cevap alamayınca köpeği de peşine takıp yoluna devam etti. “Ne kadar aptal bir köpek!” diye düşünmeden edemedi.

Bay Rolland, dar sokaklarda ilerliyordu. Arabalar, insanlar yanından vızır vızır geçerken onun umursadığı tek şey, eski ve bakımsız, çocukların sevmediği, yıkık dökük parktı. Çok az kalmıştı, bir sokağı daha döndü mü oradaydı. Hayatının pişmanlığını yaşatan, üzgün ve yaşlı park... Nihayet vardı. Geç kalmamıştı, hâlâ elma şekeri satan adam oradaydı. Bay Rolland:

-Günaydın, mösyö! İki tane elma şekeri lütfen.

-Tabii efendim.

Parasını verdi, parkı gören en güzel banka oturdu. Hemen yanına elma şekerinin birini koydu. “Bu da senin için.” dedi. Elma şekerinin paketini açtı. Önce yaladı ki sert şeker dişlerini acıtmasın. Sonra ısırma ve keyfini çıkarmaya başladı. Çocukları izlemeye başladı. Önce hepsini tek tek süzdü. En sağdaki sarışın kız ve arkadaşları evcilik oynuyordu. “Hayır! Benim bebeğim daha güzel!” dedi içlerinden birisi. Onların hemen yanlarında ise erkek çocukları koşturuyor ve parkta oyun oynuyordu. Kumda kale yapan çocuk, saklambaç oynayan çocuk...

İçlerinden birisi, Bay Rolland’ın dikkatini çekti. Ona dikkatle bakan çocuk, Bay Rolland’ın yanına geldi. Ardından konuşmaya başladı:

-Bayım, neden her gün parka geliyorsunuz?

-Değiştirmeye çalışıyorum evlat.

-Neden, ne anlatmaya çalışıyorsunuz?

-Seni haylaz, çok soru soruyorsun.

Bay Rolland, küçük çocuğun ani sorusu ile sarsıldı. Üzerinde düşünmeye başladı. Tam o anı, hayatını karartan o gün, zihnini adeta kara bulutlar gibi kapladı. Yaşadığı her an, gözlerinin önünden bir şerit gibi akmaya başladı. Bay Rolland, bir anda kendini “Alix Rolland” olarak hatırladığı yıllarda buldu.

Alix, kardeşi Anais’i uyandırdı. Ne olduğunu anlamayan küçük kız, şaşkın ve uykulu gözler ile abisine bakıyordu. Alix küçük kız kardeşini kucağına aldı ve kapıya kadar götürdü.

-Şşş, Anais sessiz ol! Annem uyanırsa gitmemize izin vermeyecek. Parka gitmek istiyorsun, değil mi?

Doğuştan zihinsel engeli olan küçük kız, anlamsız bakışlarla ve kendi saf dünyasının içinde yok olurcasına sessizlikle abisine bakıyordu. Alix, annesinin her zaman sakladığı küçük vazonun içinden bir miktar para aldı. Kız kardeşinin elinden tuttu ve parka doğru yola koyuldular.

Parka varmışlardı. Anais parkı tanıdı ve sevinç çığlıkları atmaya başladı. Alix, Anais’i susturmaya çalışırken bir ses işitti:

-Yüce Tanrım, biri şu çocuğu sustursun.

Bu kadın, parkta oynayan çocuklardan birinin annesiydi. Alix özür diledi ve kardeşini uzağa götürdü. Sakinleşen kız kardeşini kenarda bırakamazdı fakat Alix de diğer çocuklarla oyun oynamak istiyordu. Minik kardeşinin anlamsız ve garip sesler çıkarmasına aldırmadan çocukların yanına gitti. “Biz de sizinle oynayabilir miyiz?” diye sordu. Anais’in bağırışlarından korkan çocuklar, koşarak kaçtılar. Üzüntüsünü ve hayal kırıklığını gizleyemeyen Alix, Anais’e döndü ve:

-Neden böyle yapıyorsun, bak işte bizi oyunlarına almıyorlar! diyerek minik kardeşine sitem etti. Oysa Anais, sadece çok heyecanlanmıştı. Anais’in anlamsız bakışlarının altındaki mutlu ve masum çocuğu sadece abisi görürdü. Onu anlamaya çalışır, güldürür ve onun tıpkı bir melek olduğuna inanırdı. Anais kimseyi incitmezdi, kimi zaman istemeden canını yaksa bile istemeden yaptığını bilirdi. Peki, ya diğer çocuklar öyle miydi? Alix ve Anais’i her zaman dışlar ve

istememezlerdi çünkü Anais her zaman yavaşlatırdı onları. Oysa Anais öyle miydi? Onun tek istediği tıpkı bir bebek gibi oyunlar oynamaktı. Belki de Alix'in Anais'i anlamasının tek nedeni onun da hayal dünyasında yaşayan haylaz bir çocuk olmasıydı.

Son çare olarak kardeşinin elinden tuttu ve bir banka oturdular. Yine Alix onlarla oyun oynayamamıştı. Kardeşini çok sevse de bazen içindeki kötü sesler ondan nefret ederdi. Alix'in sorumluluğunda olan kardeşi ona her zaman engel olurdu. Düşünceli ve mutsuz olan Alix, bir ses işitti. Bu gelen elma şekeri satan adamdı. Heyecanlandı ve Anais'i sarstı:

-Anais bak, elma şekeri! İkimize alıp geliyorum. Bu para sence yeterli midir?

Cebinden çıkardığı para ile heyecanla elma şekeri satan adama koştu. O sırada Anais abisini bekliyordu. Garip sesler çıkarıyor, dikkatini çeken seslerle ve nesnelere oyalanıyordu. Anais, çocukları izlerken dikkatini bir şey çekti. Kırmızı bir top! Anais topları çok severdi. Hele o kırmızı toplar!

Topun uzaklaştığını gören Anais, topu takip etmeye başladı. Topu tam yakalayacakken yuvarlanmaya devam ediyor, bir türlü tutamıyordu. Nihayet top biraz ötesinde durdu ve Anais topa doğru neşe ile uzandı. Bir anda etraf karanlık oldu. O an Anais için durmuştu. Korna sesleri, insanların korku dolu çığlıkları: "Kıza araba çarptı!" Elinde iki elma şekeri... Alix dizlerinin üstüne çöktü. Karşısında Anais bir melek olarak yerde uzanıyordu. Artık o gerçekten bir melek olmuştu, olacaktı. Anais zaten Alix'in gözünde her zaman bir melekti.

Bay Rolland, sorguladı. Neden Anais ölmüştü? Elma şekeri için miydi? Yoksa Tanrı Alix'e acı verici bir ders mi vermek istemişti? Alix'in cezasını Anais mi çekmişti? Neden masum bir melek acı içinde ölmüştü? Belki de Anais kurtulmuştu. Farklılıkların ve ayrıcalıkların kabul görmediği bu dünyadan ebediyen kurtulmuş ve huzura varmıştı. Fakat, bu yük altında ezilen Alix hayatını pişmanlık ve acı içinde

geçirmişti. Her şey sadece bir elma şekeri yüzünden olmuştu. Belki de elma şekeri bahaneydi. Tüm suç ondaydı. Bay Rolland'ın kafasındaki hastalıklı düşünceler kendini belli etti:

-Hayır, benim suçum... Elma şekerinin suçu değil.

Bay Rolland kelimeleri tekrar etmeye ve yüksek sesle: "Benim suçum" diyerek kendi dizlerine vurmaya başladı. Unuttuğunu sandığı minik kardeşinin melek ruhu onu dürtüyor ve "Senin suçun" demeye devam ediyordu.

-Hayır Anais! Elma şekerinin suçu. Ben sana zarar gelsin ister miyim?

Küçük çocuk korkmaya başladı. Hızla Bay Rolland'ın oturduğu banktan kalktı. "Deli adam!" dedi ve tüm masumluluğu ile oyununa keyifli bir şekilde devam etti.

Nehir SERTTUNA

Garip Bir Hikâye

Ali adlı bir adam vardı. Bu adam karısı tarafından terk edilmişti. Kendi çocuğuyla tek kaldı, çocuğunu da alıp memleketi Amerika'ya dönmeye kara verdi. Uçağa bindi bavulunu yerleştirdi. Oğlu babasına döndü ve sorular sordu Ali ise bütün sorular güzellikle cevap verdi, sonra oğluna baktı: “Ne kadar da masumdu, keşke hayat da onun gibi masum olsaydı.” diye içinden geçirdi.

Uçak havalandı yaklaşık 8 saat sonra bir türbülansa girdi, Ali ilk başta bunu önemsemedi ama gittikçe arttı ve bir anda uçak düşmeye başladı. Oğlunu sıkıca tuttu, uçağın yarısı kemerleri bağlı olmadığı için havada öldü. Uçak bir adaya düştü; Ali, uçağın durmasına yakın bayıldı. Uyandığında hiçbir şey göremiyordu ama bir garip hissediyordu kendini, cebinden çakmağına uzandı ve çakmağı yaktı, etraf aydınlandı. Çevrede parçalanmış insan cesetleri vardı. Ali gördüğüne inanamadı o farkında değildi ama yamyamlarla dolu bir adaya düşmüştü.

Adanın kayalıklı kısmında bir mağara gözüne ilişti. Mağarada bir balta biraz da benzin buldu ama aklında tek soru vardı: Oğlu nerde, neden bura cesetler var? yavaş yavaş mağaradan çıkmıştı, etraf çok garipti, resmen hiç balta girmemişti buraya. Derken bir çığlık sesi duydu, hemen koştu ne olduğunu öğrenmek için ve vardığında gördü ki bir yamyam oğlunun üzerindeydi. Ali, tereddüt etmeden baltayı yamyamın kafasına geçirdi, yamyam hemen olduğu yere düştü. Oğlu titriyordu, oğluna yaklaştı ve onu sakinleştirdi.

Ormanda dolaşmaya başladılar, gezerken yerli kampı buldular. Yerli kampında birkaç insan cesedi buldular, Ali şoke oldu. Nasıl böyle insanlıktan çıkmış olabilirler ki diye sordu. Sonrasında sahile çıktılar. Sahilde gezerken bir tekne buldular. Ali tekneyi inceledi, Ali'nin mesleği tekne tersanelerinde ustalıktı. Tekneyi incelediğinde tek eksiğinin benzin olduğunu gördü, benzini koydu, pusuladan yöne baktı. Dümdüz

giderlerse Amerika'ya ulaşacaklardı. Ama sürpriz oldu, yaklaşık 20 yerli yamyam çıkageldi. Ali, oğluna döndü ve ona gitmesini söyledi; zaten oğlu nasıl sürmesi gerektiğini biliyordu ve çalıştırmaya başladı. Ali de eline aldı, baltayı gelen ilk yamyamın kafasına vurdu. İkinci gelene de tersiyle sağlam vurdu. Gemi çalıştı, oğlu son kez babasına döndü ve gördüğü tek şey üçüncü yamyamın onu yıkıştı. Hemen gaza bastı ve uzaklaştı. Ali ise yamyamlar tarafından yakalanırken son gördüğü şey yamyamlardan bir tanesinin ağır bir taşı kaldırıp kafasının üzerine getirmesiydi ve...

-Baba, sen ne anlatıyorsun?

-Hikâye istemedin mi oğlum hikâye anlatıyorum.

-Baba ben 6 yaşında çocuğum, depresyona soktun beni.

-Tamam oğlum tamam. Sana üç prenses ve üç prens masalını anlatayım.

Tuna ACAR

Yeni Başlangıç

Yaz tatili bitmiş, sonbaharın ilk günleri başlamıştı. Yağmur için bu yıl, her zamankinden farklıydı. Babasının iş değişikliği nedeniyle ailesiyle başka bir şehre taşınmışlardı. Yeni bir eve, yeni bir mahalleye ve en zoru da yeni bir okula başlaması gerekiyordu. Eski okulunda bıraktığı arkadaşlarını, oynadığı oyunları ve birlikte geçirdiği güzel anıları çok zliyordu.

Sabah annesiyle okula giderken içinde bir heyecan ve kaygı vardı. Okulun bahçesine ilk adım attığında etrafına bakındı. Herkes birbirini tanıyormuş gibi neşeyle konuşuyor, gliyordu. Yağmur ise yalnızdı. İlk dersin zili çaldığında sınıfına gitti ve ğretmen onu tanıttı: “Arkadaşlar, tanıtayım Yağmur. Yeni arkadaşınız. Ona yardımcı olacağınıza eminim.” Sınıftaki ğrenciler kısa bir süre Yağmur’a baktı, sonra kendi aralarında konuşmaya devam ettiler. Yağmur, sınıfta boş bir sıraya oturdu ve sessizce dersin başlamasını bekledi.

Teneffüs zili çaldığında, Yağmur sınıftan çıkan öğrencilerin arasında tek başına kaldı. Bahçede bir köşeye çekilip etrafı izledi. Bahçede otururken gözleri, diğerlerinden uzak duran bir çocuğa takıldı. ocuk bankta oturmuş, bir deftere bir şeyler karalıyordu. Yağmur, ekingen adımlarla yanına yaklaştı ve cesaretini toplayarak, “Merhaba!” dedi. ocuk başını kaldırıp hafifçe gülümsedi: “Merhaba!” diye yanıtladı. Bu kısa selamlaşma, ikisi arasında bir bağ kurmuş gibiydi. Adının Bulut olduğunu öğrendiği ocuk ile sohbetle başladılar. Elif, yeni okuluna alışmakta zorlandığını, Bulut ise uzun zamandır burada olmasına rağmen çok arkadaşı olmadığını anlattı. Bulut, müziğe özellikle gitar almaya meraklıydı ve sık sık şarkı sözleri yazdığını söyledi. Yağmur ise eski okulunda basketbol oynadığını ve bunu çok özlediğini dile getirdi.

Sonraki hafta, sınıfta Seren ve arkadaşları basketbol oynarken Yağmur’u fark ettiler. Seren, Yağmur’u köşede dururken gördü ve ona

seslendi: “Bizimle oynar mısın?” Yağmur, önce tereddüt etti ama sonra kendine olan güveni yerine geldi. Topu eline aldığıında, eski okulundaki maçlar aklına geldi. Hızla potaya doğru ilerledi ve başarılı bir atış yaptı. Seren ve diğerleri şaşkıındı. “Gerçekten iyi oynuyorsun.” dedi Seren. Yağmur, bu kısa oyun sayesinde kendine olan güvenini geri kazanmıştı. Bu, sınıftaki diğer öğrencilerin de dikkatini çekmişti. Artık Yağmur, yalnız hissetmek yerine, bir grup tarafından kabul edildiğini fark ediyordu.

Günler geçtikçe Yağmur, Seren ve arkadaşlarıyla daha çok vakit geçirmeye başladı. Seren, okulun en sosyal öğrencilerindendi ve Yağmur’u hızla arkadaş grubuna dahil etti. Ancak Yağmur, bu sırada Bulut’u unutmamıştı. Bir gün, teneffüste Seren’e dönerek, “Bulut’u da gruba dahil edebilir miyiz? O da çok iyi biri ve tanışmanızı isterim.” dedi. Seren başta tereddüt etti. Bulut sessiz biriydi ve gruptaki diğer çocuklardan biraz farklıydı. Ancak, Yağmur’un ısrarı üzerine onu davet ettiler. Bulut, ilk başta çekingen davranırsa da zamanla alışmaya başladı. Seren ve diğerleri, onun müzik yeteneğini keşfettiklerinde oldukça şaşırdılar.

Bir gün Bulut, okul çıkışında gitarını getirmiş ve onlara küçük bir konser vermişti. Seren, “Senin böyle yeteneklerin olduğunu hiç bilmiyordum Bulut!” diyerek şaşkıınlığını dile getirdi. Yağmur, arkadaşlarının birbirine kaynaştığını görmekten mutlu olmuştu. Bir süre sonra, grup içinde küçük bir sorun ortaya çıktı. Seren, Yağmur’un Bulut’a fazla zaman ayırdığını düşünmeye başlamıştı. Bir gün okul çıkışında Yağmur’a, “Sen hep Bulut’la vakit geçiriyorsun, bizden uzaklaşıyorsun.” diyerek sitem etti. Yağmur, bu sözlere şaşırmıştı. “Seren, onu yalnız bırakmak istemiyorum. O da bizimle olmalı.” dedi. Ancak Seren, hâlâ Yağmur’un kendisini geri plana ittiğini düşünüyordu.

O akşam Yağmur, eve döndüğünde annesiyle bu durumu paylaştı. Annesi ona, “Yeni bir başlangıç yapmak kolay değildir. Herkesin farklı duyguları olabilir ama zamanla herkes birbirini daha iyi anlayacak.” dedi.

Yağmur, annesinin sözleri üzerine düşündü ve ertesi gün Seren ve Burak'la konuşmaya karar verdi. Ertesi gün üçü de okul bahçesinde bir araya geldi. Yağmur, “Siz ikiniz benim en yakın arkadaşlarımsınız. Birbirimize destek olmalı ve birlikte zaman geçirmeliyiz. Ayrılmak yerine birbirimize daha çok bağlanmalıyız.” dedi. Seren, Yağmur'un samimi sözleri karşısında duygulandı. “Haklısın Yağmur, seni ve Bulut'u kaybetmek istemiyorum.” dedi. Bulut ise sessizce gülümsedi ve “Ben de aynı şeyi hissediyorum.” dedi. Bu konuşma, aralarındaki bağı daha da güçlendirdi.

Aylar geçtikçe Yağmur, yeni okuluna tamamen alıştı. Seren ve Bulut'la birlikte güzel anılar biriktirdiler. Okulun son günlerinde, üç arkadaş bir bankta oturup geçmişi konuşurken Bulut gitarını çıkardı ve bir şarkı çalmaya başladı. Yağmur ve Seren, birbirlerine bakıp gülümsediler. Yağmur için artık bu okul, sadece bir okul değil, ikinci bir evdi ve bu evin en güzel yanı, yanında güvенеbileceği arkadaşlarının olmasıydı.

Feyzanur YOLDAŞSEVEN

Trafik Kazası

- Hanımefendi, dikkatli olun!..

Kan etrafa sıçramadan hemen önce duyduğunuz en net cümle buydu. Yerde yatarken vücudunun tek bir yerini bile kıpırdatamıyordu veya hiçbir şey söyleyemiyordu. Ölmediğini biliyordu, eğer ölmüş olsaydı yarı yolda gördüğü insanların endişeli ve korkmuş ifadelerini göremezdi veya çok uzaktan gelen insanların bulanık çılgınlıklarını, cevap verebilecekmiş gibi sorulan "İyi misin?" sorularını ve uzaktan gelen ambulans ve polis sirenlerini duyamazdı.

Bu duruma nasıl geldiğini anlamamıştı, sadece psikolog seansına yetişmeye çalışıyordu. Ancak etrafındaki metalik kan kokusu ve vücudunun hemen yanındaki araba, bu durumun nedenini biraz olsun anlamasına yardımcı oluyordu ama kafasını yere çarptığı için parçaları bir araya getirmekte zorlanıyordu.

Ambulansın içinden çıkan sağlık görevlileri ilk arabanın şoförüne bakmışlardı ama şoförün iyi durumda olduğunu görünce hemen Aylema'nın yattığı yere koşup gerekli müdahaleyi yaptılar ama kızın durumu çok ciddiydi. Hiç vakit kaybetmeden hastaneye götürülmesi gerekiyordu, kızı sedyeye yatırdılar ve doğruca hastaneye gitmeye başladılar. Aylema, hastaneye varır varmaz ameliyata alındı. Kızın üzerindeki kimlikten ailesine haber verildi. Zavallı kız, dokuz yaşındayken babasını kaybetmiş ve annesiyle yaşıyordu. Ameliyat bittikten sonra kontrol amaçlı Aylema yoğun bakıma aldılar. Doktor, hastanın durumu hakkında konuşmak için Aylema'nın annesini odaya çağırdı:

- Aylema'nın annesi misiniz?" diye sordu.

Deniz Hanım doktora başını salladı. Kadın üzüntüden konuşamıyordu. Doktor, onun bu hâlini görünce onun için çok üzüldü ama bunu dışarı yansıtmayarak konuşmaya başladı.

- Aylema bildiğiniz gibi trafik kazası geçirdi ve şimdi yoğun bakımda, ameliyat beklediğimden de iyi geçti ama maalesef ki bu, onun komaya girmesini önleyemedi.

Annesinden derin bir hıçkırık koptu ve doktor da derin bir nefes aldı ve devam etti:

- Bu vakitten sonrası Aylema'nın direncine bağlı. Bu, bir aylık veya daha uzun bir süreç de olabilir. Bu süreçte Aylema'yı olabildiğince ziyaret etmeye çalışın ve onunla konuşun. Her ne kadar komada olsa da bilinci hâlâ açık ve etrafında olup biten her şeyi hissediyor, diyerek sözünü bitirdi. Deniz Hanım, doktora teşekkür ederek odadan çıktı.

Aradan iki ay geçti. Aylema yavaş yavaş iyileşmeye başlamıştı annesi farklı bir şehirde yaşadığı için yaşadığı yere gitmişti ve kızını arkadaşlarına emanet etmişti. Kızını arkadaşlarıyla olan ilişkisini bildiğinden dolayı da gözü arkada kalmadı. Artık, komadan çıkmış olan Aylema, gözlerini tam karşısındaki tavanda duran kare şeklindeki beyaz ışık saçan lamba sebebiyle zar zor açtı. Bir süre gözlerinin ışığa alışmasını ve kendine gelmeyi bekledi. Kendine geldiğinde yatağından doğrulup etrafı inceledi. Etrafa bakar bakmaz buranın ile hastane odası olduğuna anladı. Tam ayağa kalkıp odadan çıkmayı planlarken kapısının açıldığını duydu. İçeri giren kişinin ilk başta doktor olduğunu sandı ama giren kişinin üstünde ne bir doktor gömleği vardı ne de doktor olacak ciddiyet.

Kırmızı saçlı kız, odaya girerken telefonla Konuşuyordu ve karşı tarafa bir şeyler anlatıyordu. Kendini o kadar kaptırmıştı ki yatakta doğrularak ona bakan Aylema'yı kapıyı kapatana kadar fark etmemişti bile. Gamze, kapıyı kapattıktan sonra arkasını döndü ve Aylema ile göz göze geldiğinde donakaldı ilk başta ama sonra Aylema ona ona tebessüm ettiğinde anca kendine gelebildi ve hemen Aylema'nın yanına koştu. Tam karşısında ona gözleri dolu bir şekil de bakıyordu, Alyema ise onun kendisini tanımasını bekliyordu. Her ne kadar kız ona tanıdık gelse de bir türlü nereden tanıdığını hatırlayamıyordu. Gamze, henüz kendini

tanıtmadan içeriye Doktor girdi ve Aylema'nın uyandığını gördüğünde hem çok şaşırды hem de çok sevindi. Genel muayeneyi yaptıktan sonra kendisini tanıttığı ve neden burada olduğuna dair kısa bir açıklama yaptı ve ekledi:

-Çok hızlı iyileşiyorsun Aylema, tahlil sonuçları geldiğinde bugün taburcu olabilirsin geçmiş olsun, diyerek odadan çıktı.

Doktor odadan çıktıktan sonra Gamze söze girdi:

- Selam, İsmim Gamze. Şimdi, sen beni hatırlamıyorsundur; başını çarptığın için ama bu geçici bir süreymiş. Bir iki güne hatırlarsın beni, bu trafik kazası olmadan önce çok yakın arkadaştık; tabii, şu an burada olmayan birkaç tane daha arkadaşın var ama seninle ev arkadaşı olduğum için şu an seninle ilgilenen kişi benim, dedi tebessüm ederek. Aylema, onun samimi bir ve arkadaş canlısı olduğunu düşündü ve sohbet etmeye başladılar.

İki saat sonra taburcu işlemlerini hallettiklerinde hastaneden çıkmışlardı. Gamze diğer arkadaşlarına eve gelmelerine dair bir mesaj atmış ve Aylema ile arabayı almak için hastanenin otoparkına doğru iniyorlardı.

Arabayla eve giderken Gamze, Aylemaya trafik kazasını, kazadan önceki hayatını, arkadaşlarıyla arasındaki ilişkiyi ve ailesinin şehir dışında yaşadığını anlatmıştı. Gamze, Aylema, Giray, Nazlı ve Onur üniversiteden beri yakın arkadaşları. Gamze ve Aylema eve vardıklarında Aylema herkesle tanışmış ve bazı şeyleri yavaş yavaş hatırlamaya başlamıştı ve bu arkadaşlarına olan güvenini daha da sağlamlaştırıyordu.

Aylema, hastaneden çıkalı neredeyse 1 yıl olmuştu ve bu bir yıl hiç olmadığı kadar eğlenmişti. Arkadaşlarıyla çok güzel vakit geçiriyordu, onlarla birlikte ağlıyor, onlarla birlikte gülüyordu ama hastaneden çıktıktan bu yana psikolojik tedavisi için her cuma psikoloğunun yanına gidiyor ve onunla konuşuyordu.

Bir cuma günü Aylema, seansına geç kaldığı için acele ile evden çıkmış ve koşar adımlarla kliniğe doğru gidiyordu. Acelesi olduğundan karşıdan karşıya geçerken arabaları dikkat etmemiştir bir arabanın kendisine çarpmadan hemen önce duyduğu en net cümle de ona dejavu yaşatmıştı:

-Hanımefendi dikkat edin!..

Selin AKGÜN

Dubai Macerası

Bir gün en yakın arkadaşım olan Arya beni aradı ve aniden, “Valizlerini hazırlamaya başla, Dubai’ye gidiyoruz!” dedi. En yakın arkadaşım Arya, ünlü bir firmada mimarlık yapıyordu, ben ise bir şirkette asistanlık yapıyordum. Bu benim ilk yurtdışı seyahatim olacaktı, çok heyecanlıydım. İki arkadaş tatilimiz için hayaller kuruyor, gidebileceğimiz yerleri araştırıyor ve planlar yapıyorduk.

O gün geldiğinde heyecanla valizlerimizi arabaya yerleştirdik ve yola çıktık. Tatilin heyecanıyla yerimizde duramıyorduk, yolda enerjik müzikler dinliyor ve gülüşüyorduk. Geçtiğimiz hafta boyunca arkadaşım sürekli bana, “Nehir, pasaportunu sakın unutma; çıkmadan kontrol et.” deyip durmuştu. Yola uçak saatinden çok erken çıktığımız için bol bol vaktimiz vardı.

Önce güzel bir kahvaltı yaptık. Biraz daha zaman öldürmek için alışveriş merkezinde gezindik. Her zamanki gibi dayanamayıp bir sürü şey almıştık. Alışveriş merkezinden çıktık ve havaalanına doğru yola koyulduk. Havaalanına vardığımız gibi uçağın olduğu yere gittik. İzmir-İstanbul uçağına bindiğimizde Arya tekrar, “Pasaportunu aldın değil mi?” diye sordu. Kendimden emin bir şekilde “Tabii aldım.” diye cevap verdim. Arya, “Sen yine de bir kontrol et.” dedi. Ben ise çantamdan çıkartıp, “Bak yanımda işte, rahatla artık.” dediğim anda Arya’dan “Eyvah!” diye bir ses çıktı. Ne olduğunu anlamak için pasaportuma baktım. Bir de ne göreyim, meğerse delinmiş eski pasaportumu yanıma almışım. O an anladım ki eski pasaportu yanıma alıp yenisini hatıra kutusuna koyup bazanın altına kaldırmıştım. Ne kadar da dikkatsizim diye geçirdim içimden. Arya’nın bağırsığını bütün uçak duyduğu için herkes bize baktı ve yardımcı olmak için öneride bulundu. Gelen önerilerden en mantıklısı pasaportun bir sonraki İzmir-İstanbul uçağına verilip İstanbul’da bize ulaşmasıydı.

Uçaktan indiğimizde ben gergin bir şekilde bir sonraki uçağın gelmesini beklerken arkadaşım gidip Dubai uçağına binmişti bile. Bir süre pasaportuma kavuştum ve artık saniyelerle yarışıyordum Dış Hatlara kadar bana yardımcı olan yardımsever bir havaalanı görevlisi ile adeta milli koşucuya dönüşmüştük. Son anda uçağına yetiştim, bu koşuşturma bizi o kadar yormuştu ki yol boyunca uyumuşuz. İşte ilk yurtdışı tatilim böyle maceralı başlamıştı.

Uçak indi ve Dubai’de yaşayan yakın bir arkadaşımız bizi karşıladı. Dubai, çölün üstüne kurulmuş ve modern yapılardan oluşan bir yerdi. Orada yaşayan doktor arkadaşımız bize Dubai’yi gezdirdi. Dünya’nın en yüksek binası olan Burj Al Arab’ı gördük. Birbirinden güzel alışveriş merkezleri, upuzun bir plajı ve muhteşem restoranları olan Dubai beni büyülemişti. Maceralı bir şekilde başlayan tatilimiz güzel bir şekilde sonlandı ve Türkiye’ye geri döndük.

Zeynep Sine TATLIDİL

Susmak

Birden hava çok soğuk geldi. Elim ve ayağım hâlâ buz gibiydi. İstanbul'un kendine özgü aralık ayı, etkisini gösteriyordu. Sokakta oynayan çocuklar, ne kadar güzeller! Gencecik, taptaze bir çiçek. Rüzgâr, kurumuş ellerimi ve soğuktan buruşmuş ayaklarımı daha da soğutuyordu. Bir de onun bağırmasını düşündükçe daha da üşüyordum. Yolda benle beraber yürüyen insanları durdurmak istiyorum ve "Benim ne suçum vardı ha, doğruları söylemek ne zaman suç olmuş? Hakkıyla çalışanın maaşından kesiyor, evde çoluk çocuk babasını bekliyor, olur mu böyle şey!" demek istiyorum. Halbuki ne onlar beni anlıyor ne de ben onları.

İnsanın düşünceleri mutsuzken değiştirmiş derlerdi, ben de anlamazdım. Bağırmasaydım değil mi, onca insanın içinde bağırmasaydım. Hem işimden de olmazdım; evdeki karımın, çocuklarımın yüzüne bakabilirdim böylelikle. Nereye gidiyorum ki ben? Sıcacık evime mi? Ekmek tekneme mi? Evlatlarıma oyuncak almaya mı? Karıma bir gül almaya mı gidiyorum? Hiçbirine gitmiyorum, gidemiyorum. Yürüyorum sadece.

İstanbul gözüme daha تنها geldi bugün. Martılar bile bana kızgın, bakmıyorlar yüzüme. Kendimi Bakırköy'ün sahilinde buldum. Buraya nasıl geldiğimi anlamadım. Düşünmek bu kadar hızlı mı geçiriyor zamanı? Denize karşı olan bir banka oturdum. Karar vermek için az, düşünmek için çok zamanım vardı. "Onca insanın terinden kendine pay almak, akıl almaz bir haksızlıktı. Ben patlamasam başka biri patlayacaktı zaten." diyerek kendimi yatıştırmaya çalıştım. Aklıma oğlumun doktorunun birkaç gün önce hastane koridorunda tedavi için para gerektiğini söylediği an geldi. Mehmet'imın kayıp gitmesini düşünmüştüm o an. Şu an öyle bir şey olsa kahrolurum. İşte, şimdi suçlu olduğumun kanaatindeyim.

Mehmet'im için gereken para aklıma geldikçe zamanı durdurmak istiyorum. Patronumdan özür dilemek ve "Her şeyinizle haklısınız, yeter ki beni tekrardan işe alın!" demek istiyorum. Ama her şey geçti. Ayaklarım beni hemen oturduğum yerden kaldırıp geri dönmeye zorluyor. Fakat beynim izin vermiyor. Hayatımın artık bittiğinden emindim. Gözümdeki yaş, İstanbul'unun soğuk yeliyle kuruyor ve yerine yenisi geliyordu. Ağlıyordum, en son ne zaman ağladığımı unutmuşken ağlıyordum. Çaresiz bir şekilde. Önümden geçen teknelerin bana, "Ağzını tutsaydın şimdi evinde yemek pişecekti, Mehmet iyileşecekti. Oysaki sen ne yaptın, ne yaptın?" der gibi hâlleri vardı.

Bazen susmanın sizi, çocuklarınızı, eşinizi hatta hayatınızı kurtarabileceğini anladım. İnsan her şeyin farkına onu kaybettiğinde varırmış. "İşe mi girsem yoksa kıyıda köşede kalmış hiç yüzüne bakmadığım, bakamadığım iki üç arkadaşımın borç mu istesem?" diye düşünüyordum...

Fatih Çağrı ÖZÇETİN

Aşk Tesadüfleri Sever

Bir yaz günü akşamıydı, hava biraz rüzgârlı ve serindi. Derin, sahilde denizin yavaş ve sakin dalgalarını izliyordu. Bu kasabaya ailesiyle yeni gelmişti ve burada henüz tanıdığı biri yoktu. Hava almak için dışarı çıkmıştı ve bildiği tek yer dün gördüğü bu sahilde. Kulaklığını takıp şarkı dinlemeye başladı. Genelde zamanını tek geçirirdi ve bu durumdan da hiç şikayetçi değildi. Kumlara bakarken uzaktan gelen birini fark etti Derin. Sahilde tek başına yürüyordu. Derin, o gün onu gözüne kestirmişti.

Mert'in çocukluğu burada geçmişti. Bu küçük kasabada onu tanımayan yoktu. Kasabanın her köşesinde anısı vardı fakat eskisi kadar mutlu ve heyecanlı değildi burada. Her yaz buraya geldiği için sıradanlaşmıştı artık.

Kasaba küçük olsa da çok güzel dükkânlar, yerel kafeler ve lezzetli yemekleri olan restoranlar vardı. Sokaklarda rengârenkti. Derin, birkaç gün içinde nerdeyse her yeri gezip öğrenmişti. En çok dikkatini çeken bir kafede garsonluk yapan Mert'ti. Mert, her geldiğinde bu kafede çalışıyordu. Hem vaktini geçirecek bir işi oluyordu hem de parası fena değildi.

Derin, bu kafeye sık sık gitmeyi düşünüyordu. Mert'in sahilde onu gördüğüne emin değildi. Ona bakarken hiç göz göze gelmemişlerdi. Belki arkamı döndüğümde görmüştür, diye düşündü Derin. Mert, onu önu dönükken de fark etmişti aslında.

Ertesi gün, yine tek başına yürüyordu Derin. Gözü dalmış olmalı ki ilerden gelen Mert'i fark etmemişti başta. Yaklaşmaya başladığında görmüştü onu. Beklemiyordu burada karşılaşmayı. Tam yanından geçerken göz göze gelmişlerdi. Mert onun yanından geçince kokusu burnuna buram buram gelmişti. Çok hoşuna gitmişti kokusu. Göz göze

geldiklerinde heyecanlanmıştı Derin. Biraz sakar bir kızdı, düşüp rezil olmadığı için sevinmişti.

Günün geri kalanında Mert'i düşünmüştü Derin. Nasıl biri olduğunu henüz bilmiyordu yine de çok ilgisini çekmişti Mert. Ertesi gün kafeye gitmeyi düşündü Derin. Şimdi de kafeye yürüyordu. En azından taşınırız, diye umuyordu. En kötü ne olabilirdi ki zaten? Heyecanı az da olsa azalsın diye yavaş yavaş yürüyordu.

Kafeye girince loş bir ışık karşılaşmıştı Derin'i. Önceden bir kez geldiği için biliyordu kafenin görünüşünü, ilk gördüğünde çok hoşuna gitmişti. Etrafına biraz göz gezdirdikten sonra görmüştü Mert'i. Bir müşteriyle ilgilendikten sonra diğer müşterilerle ilgilenmek için ayakta durmaya başlamıştı.

Çok geçmeden oturmuştu Derin. Mert hemen fark etmişti onu. Derin menüye bakarken ne söyleyeceğini düşünürken Mert, yanına yaklaşıyordu. Mert, "Hoş geldiniz, ne alırdınız?" diye sormuştu. Siz ne önerirseniz onu alırım, diye cevap vermişti Derin gülümseyerek. Mert biraz düşünüp, "Tamamdır, birazdan getiriyorum kahvenizi." demişti.

Mert, elinde iki kahveyle yaklaşmıştı masaya. Derin, iki tane olduğunu görünce gülmüştü. Mert kahveleri koyduktan sonra Derin'in karşısına oturdu. Derin, "İşiniz yok mu sizin?" diye sordu. Mert hafif bir gülümsemeyle, "Var fakat biraz bekleyebilir ayrıca tek garson ben değilim, beni idare edebilirler değil mi?" dedi. Sonra, "Peki, tanışmak ister misin?" diye sordu Mert.

Kısa bir tanışmadan sonra hemen kaynaşmaya başlamışlardı. Yaklaşık yarım saattir konuşuyorlardı fakat Mert'in dönmesi gereken bir işi vardı. Mert, Derin'den özür dileyip işine devam etmeye başlamıştı. Numarasını almayı unutmadı tabii ki.

Derin kafeden çıkmıştı, zaten amacına ulaştığı için kalmasına gerek yoktu. Kafeden çıktığında yine sahile gitmişti, artık rutin hâline getirmişti. İyi geliyordu Derin'e. Sahilde çok fazla kedi vardı ve hepsini besliyordu Derin. Kedilerle ilgilenmeyi çok seviyordu.

Derin eve geldiğinde hava kararmıştı. Biraz çarşıda da dolaşmıştı. Hemen telefonuna baktı Derin. Mert'ten birkaç mesaj gelmişti. Hemen yüzü güldü. Yatağına uzanıp gülümseyerek mesajlaşmıştı Mert'le.

O günden sonra çok kez buluşmuşlardı ve nerdeyse her gün, gece yarısına kadar mesajlaşıyorlardı. Daha çok yakınlaşmışlardı ve birbirlerine olan ilgileri de artmıştı. Mert, Derin'e iltifatlar ediyordu, küçük olsa da hediyeler alıyordu ve buluştuklarından sonra Derin'i hep evine bırakıyordu. Derin hiç böyle bir şey yaşamamıştı ve Mert'i her gördüğünde içi kıpır kıpır oluyordu. Mert içinde durum çok farklı değildi tabii.

Mert, Derin'le tanıştığından beri çok mutluydu. Sadece birkaç hafta olmasına rağmen Derin'e bağlanmıştı. Derin tesadüfen çıkmıştı karşısına ama tesadüfler bu kadar güzel olabilir miydi?

Yazın ortalarıydı, Mert ve Derin tanışalı yaklaşık bir ay olacaktı. Mert, Derin'e çıkma teklifi etmeyi düşünüyordu. Bu akşam sahilde buluşacaklardı. Mert, çıkma teklifi için gümüş renkli, çünkü Derin gümüş takıları severdi, yıldızlı güzel bir kolye almıştı. Çok heyecanlıydı Mert ama Derin'in kabul edeceğinden emindi. Yanlış da değildi.

Sahildelerdi iki genç. Ortam sessizleşmişti, Derin'in kafası Mert'in omzundaydı. Mert'in aklına kolye gelince hemen çıkardı cebinden. Derin anlamıştı yine hediye aldığını, gülümsemişti. Derin, Mert'in kolyeyi takmasına yardımcı olmak saçını ensesinden çekti ve önüne aldı. Mert daha çok dayanamadı ve söyledi tüm hissettiklerini. Böyle bir anda beklemiyordu Derin fakat o da karşılık olarak Mert'e sıkıca sarıldı, "Ben de seni seviyorum." dedi.

Yazın sonuna kadar sarmaş dolaş olmuşlardı. Yaz bitiyordu ve ikisi de bu kadar yakın olamayacaklarının farkındaydı. Farklı şehirlerde yaşıyorlardı, mesafeler girecekti aralarına bu yüzden dolu dolu yaşıyorlardı her anlarını. Aileleri de tanışmıştı. Buluşma fırsatları olacaktı tabii ama çoğu zaman ayrı olacakları için üzülyordu ikisi de.

Kasabadaki son günüydü ikisinin. Son günlerini birlikte geçirmek için önceden hazırlamışlardı eşyalarını. Yine sahilde oturuyorlardı. Birlikte en çok yaptıkları aktiviteydi. Henüz veda konuşması yapmak için hazır değillerdi ve hiç de sevmezlerdi vedaları. Tam bir veda sayılmaz fakat gerçekten son gnleriymiş gibi geçirmek istediler. Yaklaşık bir saat kadar hiç ayrılmadan sarılmışlardı. En azından bol bol fotoğraf çekmişlerdi, bakar bakar zlem giderirlerdi.

Artık gitme vakti geldiğinde sanki tekrar grşmeyeceklermiş gibi sımsıkı sarıldılar birbirlerine. İki de ayrılmak istemiyordu fakat Derin'in annesi çağırınca sarılmayı bıraktılar. Annesi de ayırmak istemezdi ama artık yola ıkmazlarsa yetişemeyeceklerini söylemişti. Birbirlerine veda ettikten sonra Derin arabanın içinden arkada kalan Mert'e bakarak yavaş yavaş uzaklaşmıştı. En azından hâlâ beraber ve mutlulardı.

Beren Su KANDİYA

İş Adamı

Günlerden bir gün iş adamı, her zamanki gibi yine işine giderken sabah erkenden evden çıktı. İşten eve yürüyerek giderken yolda kıyafetleri yırtık pırtık olan fakir mi fakir bir adam gördü. Bu fakir adamı dış görünüşüne göre yargılayarak onun hakkında kötü fikir sahibi oldu. Aslında fakir adam hiç de öyle biri değildi. Tam tersine fakir adam kazandığı üç beş kuruşla ondan daha fakir olanlara yardım ederdi. İş adamı böylesine iyi bir insanı kendi fikirlerine göre yargıladı.

Yine bir gün, iş adamı sıcacık yatağımdan kalkıp işe doğru koyuldu. İçinde kötü bir his vardı ama pek de umursamadı. Yolda giderken onu iki adamın takip ettiğini gördü. İki adamdan biraz işkillenmişti ama yoluna aldırmandan devam etti. Tam da fakir adamın olduğu sokağa gelince iki hırsız, iş adamının para dolu çantasına saldırdı. İş adamı ne yapsın? Çantayı korumaya çalışsa da adamlar 2 kişiydi. O anda iş adamının dış görünüşüne göre yargıladığı fakir adam bir anda yanlarında bitiverdi. Fakir adam, cesurca iş adamının yanına gelerek iş adamını hırsızlardan korudu. İş adamı bu olayın karşısında şaşkına döndü. Hatta o adam mı diye önce emin olamadı. Fakir adam iş adamının ona yaptıklarına karşı hiç de aldırmayıp iş adamına yardım etti. İş adamı orada fakire nasıl yardım ederim diye düşünürken aklına bir fikir geldi. Dedi ki, “Ben en iyisi, bu adamı yanıma alıp çalıştırayım. Benim bu adam gibi iyi yürekli, cesur, saygılı, kötülük düşünmeyen insanlara yani dürüst insanlara ihtiyacın var.”

Ertesi sabah erkenden kalkan iş adamı hemencecik fakir adamın yanına gitti. Fakir adama, onu işe alacağını söyledi. Fakir adam şaşır kaldı. Bu durum karşısında çok sevinen fakir adam, iş adamına çokça teşekkür etti ve en kısa sürede işe başlayacağını söyledi. Tabii ki bu

durum karşısında iş adamı da sevindi. Çünkü, iş adamının dürüst saygılı iyi yürekli insanlar ihtiyacı vardı.

Günler geçti ve en sonunda fakir adam işe başladı. Fakir adam işini o kadar sahip çıkıyordu ki bütün işleri eksiksiz yapmaya çalışıyordu. Bu durum karşısında iş adamı fazlasıyla etkilendi. Fakir adama gerektiği değeri vermek için onu yanına çağırdı. Bir sonraki toplantıda onu yardımcısı yapacağını çünkü, onun gibi bu işe sarılan insanlara ihtiyacı olduğunu söyledi. Fakir adam bu olay karşısında: “Size ne kadar teşekkür etsem az!” dedi. Bir sonraki toplantıda iş adamı herkesi toplayarak fakir adamı yardımcısı yaptığını söyledi. Bütün iş arkadaşları bu olaya şaşırıldı. İş adamına dediler ki: “Sen bu adamın nasıl yardımcısını yaparsın?” İş adamı da: “Sizin yaptığınız çok büyük saygısızlık, bu adamın neye göre yargılıyorsunuz?” dedi. Sonrasında iş arkadaşları düşünüp iş adamının doğru yaptığını fark etti. İş adamı tekrar onlara dönüp: “Aslında bu adam sizden fazla çalışıyor ama siz onu dış görünüşüne göre yargıladığımız için kötü fikir sahibi oluyorsunuz.” dedi. “Başta ben de aynı şekilde düşünmüştüm. Ben bu fakir adamı her gün işe gelirken görüyordum. Onun ne kadar fakir olduğunu ben de biliyorum. Onu ilk görüşte ben de yargıladım ama ta ki o bana yardım edene kadar. Ben, onun o zaman iyi bir insan olduğunu anladım ve bizim yaptığımızın ne kadar yanlış olduğunun o zaman farkına vardım. Lütfen arkadaşlar, siz de kimseyi dış görünüşüne göre yargılamayın!” diyerek iş adamı toplantıyı sonlandırdı.

Fakir adam artık, yardımcı olduktan sonra işine daha da bir özveriyle sarılıp daha da iyi yapmaya çalışıyordu işini. O kadar çabalıyordu ki iş adamının işleri daha da açıldı. Artık yurt dışına mallar satıp yurt içindeki satışlarında arttırdılar. Aslında, fakir adamın iş adamına yararı burada belli oldu. Fakir adam daha da çalışıkça hep beraber işleri daha da genişlettiler.

Bütün bu olaylar olduktan sonra iş adamı odasında otururken düşündü: “Ben bu adamı nerede tanıdım? Şimdi nasıl biri olduğunu anladım.” dedi. Fakir adamı dış görünüşüne göre yargılayan iş adamı

aslında ne kadar yanlış yaptığını bütün bu olaylar olduktan sonra anladı. Kendi kendine bir daha böyle bir şey yapmayacağına dair söz verdi. İş adamı, böyle insanlar gördüğünde onlara daha da yardım edeceğini düşündükçe kendini daha mutlu hissediyordu.

Münir KİBAR

Aileye Karşı Dürüstlük

Yeni bir okul yılı başladığında Umut, her dönem olduğu gibi çok mutluydu. Büyük bir sevinçle okuluna gitti. Birkaç hafta her şey normal bir şekilde devam etti ancak Okan isimli bir sınıf arkadaşının bazı çocuklara zorbalık yaptığını fark etti ve bu durumdan rahatsızlık duyarak Okan'ı uyarmaya gitti ama olumlu bir yanıt alamadı. Bu şekilde Okan ona da zorbalık yapmaya, eşyalarına zarar vermeye ve onun rahatsız etmeye başladı.

Okan'ın ona ve sınıf arkadaşlarına yaptığı zorbalıktan rahatsız olmasına rağmen korkusundan dolayı ailesine veya öğretmenine hiçbir şey anlatamadı. Okan'dan zorbalık gören sınıf arkadaşlarından biri olan sınıfın en sessizi Mehmet, artık daha fazla dayanamayıp bu konudaki düşüncelerini Umut'la paylaştı. Umut ile Mehmet Okan konusunda dertleşirken gittikçe yakın arkadaş olmaya başladılar.

Okan zorbalıklarına durmaksızın devam etti. Herkes ondan korktuğu için kimseye bir şey söyleyemiyorlardı. Bu sırada Umut ve Mehmet'in arkadaşlığı dahada kuvvetlenmişti. Artık bu soruna bir çözüm bulmak isteyen iki yakın arkadaş ne yapabileceklerini düşünmeye başladılar. Mehmet'in aklına bir intikam planı geldi. Okan'ın en sevdiği çok pahalı olan kalemini çalacaklardı. Umut ne kadar istemeye istemeye olsa da bu intikam planını kabul etti. Bu şekilde gizlice Okan'ın kalemini çaldılar.

Kaleminin çalındığını fark eden Okan, bu durumu hemen annesine anlattı. Annesi hemen okula geldi. Oğlunun kalemi hemen bulunmazsa polisi arayacağını söyledi. Polisin aramasından korkan Umut, kalemi onların aldığını söyledi ve kalemi geri verdi. Öğretmenleri arkadaşlarının kalemini çaldıkları için onlara çok kızdı. İntikam almanın durumu sadece daha kötüye götürdüğünü fark ettiler.

Bunca zaman boyunca korkarak ailelerine gerçekleri anlatmadıklarından dolayı pişman oldular. Ailelerine gerçekleri anlatmaya karar verdiler. Umut annesi ve ablasına okulda gördükleri zorbalıktan bahsetti. Annesi, okulda bir dahakine bir sorun yaşadığında bunu hemen kendilerini anlatması gerektiğini söyledi. Ablası ise bu sorunu öğretmenle konuşacağından bahsetti.

Umut'un annesi ve ablası ayrıca Mehmet'in ailesi öğretmenlerine mevcut durumdan bahsettiler. Öğretmenleri hemen Okan'ı ve annesini çağırdı. Okan bütün sınıf arkadaşlarından özür diledi. Annesi ise çocuğunun bu davranışlarında onun da suçu olduğundan ötürü o da herkesten özür diledi. Bu şekilde bu konuda tatlıya bağlandı. Üçü birlikte çok yakın arkadaş oldular. Umut ile Mehmet ise bir daha ne olursa olsun ailelerine karşı dürüst olmaları gerektiğini anladılar.

Sabri ÇALIŞKAN

Anneler Çocuklarının İyiliğini İster

Hastanenin penceresinden uzaklara dalıp gitmişti Ela'nın gözleri. Yanaklarından hafifçe yaşlar süzülüyordu. Hiçbir şey hissetmiyordu, donakalmıştı. Annesi yaşayabilecek miydi? Doktorlar babasını çağırıyorlardı. Sesleri duyuyor gibiydi ama anlayamadı. Babası yanına geldi ve Ela'nın soğuk ellerini tuttu. "Maalesef, anneni kaybettik ..." dedi. Oysa şu hayattaki en sevdiği, onu en anlayan kişiyi kaybetmeden önce biraz olsun vardı içinde bir umut. Ama olmamıştı, annesi yaşayamadı.

O gün Ela, her zaman ki gibi okula gitmişti. Sabahleyin annesi ona bir farklı gelmişti. Kızına sımsıkı sarılmış ve onu yanaklarından öpmüştü. Sonra da işe gitmek için durakta servisini bekliyordu. Belki de biliyordu biricik kızından bugün ayrılacağını. Trafik kazası geçirmişti. Ela'nın bundan hemen haberi olmuştu ve kendini bir anda hastanede buldu. Ne yazık ki olan olmuştu.

O gün Ela'ya kâbus gibi geldi. Hayatı kararmış gibiydi. Bundan sonra ne yapacağını düşünmek bile onu çok kötü hissettiriyordu. O günden sonra artık hiçbir şeyle uğraşamaz, okula gidemez oldu. Sadece içinden ağladı. Teyzesi onunla konuşmayı denedi. Ağlayarak, "Kaderimiz böyleymiş teyzeciğim, kendini daha fazla üzme! Annen senin böyle olmanı istemezdi. Ona çokça dua etmeliyiz." dedi. Ela, tamam anlamında başını salladı.

Aradan 1 yıl geçti. Ela daha iyiydi. Bu sene 12. sınıftaydı ve sınav senesiydi. Annesini çok özliyor, onun davranışları ve sözleri aklından hiç çıkmıyordu. Ona hep, "Hayatta bir şeyi başarmak istiyorsan onun için çok çalışmalısın, kendine güvenmelisin. Sana güvenim sonsuz. Eğer olmuyorsa unutma ki her şerde bir hayır vardır." derdi. Anneler zaten, hep çocuklarının iyiliklerini isterler. Bunu çok iyi biliyordu.

Babası ve çevresi onun tıp okuması gerektiğini söylüyorlardı ama Ela bundan emin değildi. Doktorluk belki de çok zor olabilirdi. Sınava yeterince çalıştığını düşünüyordu. Sınav sonucu biraz kötü geldi ve tıp fakültesini kazanamadı.

Bir gün il genelinde 18 Mart Çanakkale Zaferi adına bir resim yarışması düzenlendi. Ela bu yarışmaya katılmaya karar verdi. Yarışmaya 500 bini aşkın öğrenci katılıyordu. Kendine güveniyordu. Günlerce resme çalıştı, Çanakkale Zaferi’ni resme en iyi şekilde yansıtmak istedi ve resmini ilgili makama yolladı.

Yarışma sonucuna babası ile baktılar. Birinci Ela’ydı. Evet başarmıştı. Ela sadece ödülü kazanmadı, yeteneğini de keşfetmiş oldu. Çok mutluydu. “Evet, resim öğretmeni olmalıyım, başaracağım.” dedi içinden. Annesinin sözleri ona ilaç oldu. Belki de en mutlu anlarından birinde yanında olmasa da Ela onu daima kalbinde hissediyordu.

Annesinin mezarına gitti. “Anneciğim seni çok özledim, keşke seninle şu an sarılabilsen. Bana verdiğin her nasihat için çok teşekkür ederim. Bak senin de bana dediğin gibi artık kendime güveniyorum.” dedi ve gözyaşlarını tutamadı. Belki de Ela’nın bu gözyaşları hem mutluluktan hem hüzündendi...

Sinem ÇELEN

Kardeşim Nerede

Alara, ortaokul 5. sınıfa giden henüz on iki yaşında mutlu ve sevimli bir kız çocuğuydu. Alara'nın Mustafa adında bir erkek kardeşi vardı. Mustafa ise henüz 5 yaşında bir anaokulu öğrencisiydi. Alara ve ailesi bir çekirdek aileydi. Evlerinde Alara, kardeşi Mustafa, annesi ve babası yaşamaktaydı.

Bir yaz akşamı Alara ve ailesi tatil planı yapıyorlardı. Denize gitmeye karar vermişlerdi ve eşyalarını hazırladılar. Alara ve Mustafa çok heyecanlıydı. Çünkü o bekledikleri tatil gelmişti. Mustafa ve Alara heyecandan uyuyamıyorlardı. En sonunda uykuya dalmışlardı. Sabahın oldu ve erkenden yola çıktılar. Tatil iki gün sürecekti.

Nihayet varmışlardı. Alara ve ailesi heyecanla otele yerleşti. Mustafa denize girmek için can atıyordu. Sahile indiler ve Alara, kardeşi Mustafa'ya güneş kremi sürdü ve Mustafa kova ve küreğini alarak kumdan kale yapmaya başladı. Annesi Elif Hanım Alara'ya da güneş kremi sürdü ve Alara heyecanla kardeşiyle kumdan kale yapmaya başladı. O sırada annesi Elif Hanım ve babası Emir Bey şezlongda güneşlenerek sohbet ediyorlardı. Alara, annesinin yanında gitti ve kardeşiyle denize girmek için izin aldı. Kolluklarını taktı ve heyecanla kardeşinin yanına gitti fakat kardeşi yoktu. Biraz etrafına bakındı, göremedi. Sonra koşarak annesi ve babasının yanına gitti ve kardeşi Mustafa'yı göremediğini sordu. Ardından Emir Bey ve Elif Hanım hemen ayaklandı ve etrafa bakındılar. Fakat Mustafa ortada yoktu. Çevredeki insanlara sormaya başladılar fakat Mustafa'ya ait hiç bir iz yoktu. Alara kendine kızarak ağlamaya başladı, annesi Alara'yı sakinleşmeye başladı. Babası Emir Bey ise Mustafa'yı aramaya devam ediyordu. Sahilde biraz ilerledikten sonra sandalyede oturan iki tane yaşlı amcaya: "Buralarda beş altı yaşlarında sarı saçlı bir erkek çocuğu gördünüz mü ?" diye sordu. Amcalar ise görmediklerini ifade ettiler. O

sırada Alara ve annesi Elif Hanım da Emir Bey'in gittiği yönün tam tersinde yürümeye başladılar. İnsanlara sordular fakat Mustafa'dan haber yoktu.

Emir Bey, Elif Hanım ve Alara şezlonglarının olduğu yere geldiler. Emir Bey ve Elif Hanım üzgün bir şekilde şezlonga oturarak ne yapacaklarını düşündüler o sırada Alara ise kardeşi Mustafa ile kumdan kale yaptıkları yere gitti ama Mustafa'yı tekrar göremedi. Denize baktı, denizde yüzen insanları izledi ve bir anda kardeşinin turuncu kolluk taktığını hatırladı ve tekrardan dikkatlice baktı. Kıyıda denizin sığ kısmında turuncu kollukları olan bir çocuk gördü. Mustafa olduğunu düşündü. Mustafa olduğundan emin olmak için denize girdi. O, kardeşi Mustafa'ydı, Aniden sevinç çığlıkları atarak kardeşine sarıldı. Alara: "Neden habersizce denize girdin çok endişelendik, her yerde seni aradık!" dedi. Mustafa ise, "Babamın beni gördüğünü gördüm." dedi. Fakat o kişi babası değildi.

Hızlı şekilde denizden çıkıp koşa koşa anne ve babasının yanına gitti Mustafa ve Alara. Annesi ve babası Mustafa'ya sarıldılar. Babası Mustafa'ya kızarak, "Nereye kayboldun ?!" diye sordu. Mustafa ise "Denize girmiştin senin beni gördüğünü sanmıştım." dedi. Emir bey ise anlayışla karşılayarak bir dahaki sefere daha dikkatli olması konusunda oğlunu uyardı ve hep beraber ailecek denize girdiler.

Saat akşam altı civarında denizden çıktılar otele gittiler, duş aldılar ve yemek yemek için dışarı çıktılar. Saat geç olunca otele döndüler ve Mustafa ablası Alara'yla bir an önce uyudu. Sabah olunca da kahvaltılarını yapıp otelin havuzunda zaman geçirdiler. Artık, otelden çıkma saatleri gelmişti ve eşyalarını toplayarak otelden çıkış yaptılar. Bir restorana girdiler ve yemek yediler. Sonrasına yola çıktılar. Alara ve Mustafa tatilin yorgunluğuyla arabada uyuyakalmışlardı. Emir Bey ve Elif Hanım ise radyodan çalan güzel bir yaz şarkısıyla sohbet daldılar ve evlerine vardılar.

Öykü CÖMERT

Hayata Birlikte Direnmek

Hande, son zamanlarda iyi hissetmeyen, zor zamanlar geçiren 15 yaşında bir geç kızdı. Bunun bir sürü sebebi vardı. Biri ise ailesiydi. Son zamanlarda annesi ve babasının iyi anlaşımadığıнын farkında ve onları bu konuda asla anlamamaktaydı. Evde o kadar çok kavga gürültü oluyordu ki ayrılmalarının daha iyi bir seçenek olabileceğini dahi düşünmeye başlamıştı Bu sırada yaz tatili gelmek üzereydi.

Normalde çok zeki ve çalışkan biri olmasına rağmen bu okul döneminde istediği şekilde çalışmamış, istediği notları alamamıştı. Bunların diğeri bir sebebi ise arkadaş ortamıydı. Bu sene nakil alarak farklı bir okula geçtiği için yeni arkadaş edinmek zorundaydı ve Hande, yaşlarına göre içine kapanık bir çocuktü bu yüzden bütün bir dönem boyunca sadece derslerini dinleyip evine geri gitmişti. Sosyal olması ve yeni arkadaşlar edinmesi gerektiğinin farkındaydı fakat karakteri ve yapısı gereği bunu istemesine rağmen yapamıyordu. Annesi Burcu, Hande'nin son bir sene içerisinde fazlasıyla yıprandığının ve kendini iyi hissetmediğinin farkındaydı.

Yaşadıkları konusunda Hande'yi anlayan sadece iki kişi vardı. Biri annesi biri ise Bodrum'da yaşayan teyzesinin kızı Defne idi. Defne, karakter olarak Hande'ye hiç benzememesine rağmen zor zamanları boyunca hep Hande'ye yardımcı oldu ve bu durumdan hep çok memnundu. Defne'nin Bodrum'da her anlamda ona iyi gelen bir arkadaş grubu vardı ve Hande için neler yapabilirim diye düşünürken yaz tatilini Bodrum'da beraber geçirebilecekleri fikrini annesine sundu. Annesinin de hoşuna gitmişti çünkü o da kardeşinin yanında olmak istiyordu. Bu konuda onları ikna etmek belki zor olacaktı ama Defne, Hande'nin ona hayır diyemeyeceğinin farkındaydı.

Uzun uğraşlar sonucunda Hande, yaz tatili için Bodrum'a gitmişti annesi ise birkaç hafta sonra gelecekti; işten ancak böyle izin alabilmişti.

Neredeyse ilk defa teyzesinde bu kadar uzun kalacaktı Hande. İlk gün sadece Defne ve teyzesiyle vakit geçirmişti fakat Defne, sürekli arkadaşlarıyla tanışmalısın deyip duruyordu. Hande'nin pek gönlü yoktu zaten içine kapanık biriydi, ne gerek var, diye düşünüp duruyordu içinden. Baktı ki bu işin içinden çıkamayacak ikinci gün tamam demek zorunda kaldı. Defne, Hande'yi bir güzel giyindirip süslemişti. Hande bu durumdan hoşnut değildi tabii ama misafir olduğu için itiraz etmeye gönlü el vermiyordu.

Defne ve arkadaşlarının her zaman toplandığı mekâna gittiler. Anlaşamayacağını düşünüyordu Hande. Ta ki Poyraz'la tanışıp konuşana kadar. Hande arkadaş edinme konusunda sıkıntı çektiği süre boyunca hep kitaplara sığınmıştı. Herkes ona kitap kurdu derdi. Bodrum'a gelirken bile yanında bir sürü kitap getirmişti. Poyraz'la zevkleri o kadar benziyordu ki ikisi birden şoka girmişlerdi. Defne'nin diğer arkadaşlarıyla konuşmaya gerek bile duymamıştı, o kadar hoşuna gitmişti bu durum. Diğerleri mekânda otururken onlar biraz sahil kenarında yürümeye karar verdiler. Hande ister istemez neden bu yazı Bodrum'da geçireceğine falan anlatmaya başlamıştı. Annesiyle babasının yaşadığı sıkıntılar, iki senedir çektiği okul sıkıntıları... O bunları anlatırken Poyraz'ın onu çok dikkatli ve istekli dinlediğini fark etti. İlk defa böyle biriyle karşılaşıyordu, garip hissediyordu ama mutlu mu olmalıydı yoksa başka bir şey mi hissetmeliydi bilmiyordu.

Hande, anlatmayı bıraktığında derin bir nefes aldı ve etrafı dalga sesleriyle birlikte bir hüznün kapladı resmen. Poyraz sessizliği bozmak adına, "Benimde şahane bir hayatım yok aslında." dedi. Hande meraklandı: "Anlatsana, meraklandırıp susacak mısın?" dedi. Poyraz anlatmaya başladı. En azından sen bir şeylerin farkında olacak yaştasın, ben bunları yaşadığımda beş yaşımıydım, dedi. Hande, onu ilk defa birinin anlamasının şokundaydı. İlk defa tanışıp konuşmalarına rağmen birbirlerine çok iyi gelmişlerdi. Poyraz Hande'ye bu günlerin hep aynı kalmayacağını, hep böyle kötü hissetmeyeceğini anlattı. Ona kendini

değerli hissettirdi, zor zamanların hep olacağını ama hep dik durmak, direnmek gerektiğini anlattı. Belli ki Poyraz da zor şeyler yaşamıştı. Hayatın hep istediği gibi olmayacağını farkındaydı. Hande'ye: "Tanıştığımızı göre artık benden kaçışın yok, iyi de olsan kötü de olsan haberim olacak, gittiğinde de senden haber almak istiyorum." dedi. Hande şoke olmuştu. "Eğer öyle diyorsan öyle olsun, haber veririm tabii ki." dedi.

Hande evine döndüğünde de hep konuştular, haberleştiler, her gün birbirlerine yaşadıkları şeyi anlattılar. İkisi de birbirine hayat her zaman istediğimiz gibi olmayacak diye birbirlerine moral veriyorlardı. Yaşadıkları her olayda birbirlerine destek oldular, hayatları boyunca istedikleri o desteği birbirlerinden aldılar. Artık hayat onları yıkamazdı, ama onlar birbirlerinden güç alıp hayatı bile yıkmaya hazırlardı.

Elif ATA

Bir Ekmek Parası

Mahalle, gece çöktüğünde daha da sessizleşirdi. Elektrik direklerinin titrek ışığı, bozuk yolları ve dökülmüş duvarları aydınlatmaya çalışsa da gölgeler her zaman daha güçlüydü. Küçük Meryem, her akşam olduğu gibi pencereden dışarı bakıyordu. Sokakta oyun oynayan çocukları izlemek artık bir alışkanlık hâline gelmişti. Ancak, bugün oyun yoktu. Çocuklar üşümüş ellerini ceplerine sokmuş, evlerinin yolunu tutmuştu.

“Anne, neden bizim sobamız yanmıyor?” diye sordu Meryem, sesi titrek ve umut dolu. Annesi Zeynep, kalın şalı omzuna atarken kızının gözlerine bakmamaya çalıştı: “Yakacak odunumuz kalmadı, yavrum,” dedi sonunda. “Ama merak etme, yarın her şey daha güzel olacak.” Bu sözleri Meryem kaç kez duymuştu? Annesi her zaman aynı cümleyi kurar fakat sabah olduğunda değişen hiçbir şey olmazdı. Babası işten çıkarıldığından beri evde yalnızca ekmek ve çay bulabiliyorlardı. Bazen komşu teyzenin verdiği bir tas çorba, sofrayı biraz daha renklendirirdi.

O gece Zeynep, kızını uyuttuktan sonra bir köşeye oturdu. Ellerini sıkıca birbirine kenetlemişti. Gece sessizdi ama onun aklındaki düşünceler fırtına gibi gürliyordu. Çaresizlik, insanın omuzlarına bir dağ gibi binerdi. Bir zamanlar kendi diktığı elbiseleri sattığı o günler ne kadar uzak görünüyordu. Ertesi sabah Zeynep, çantasını alıp pazara doğru yola çıktı. Yanında yalnızca birkaç kuruş vardı. Meryem’i komşuya bırakarak sokak sokak dolaştı. Belki bir iş bulabilirdi, belki biri ona bir ekmek parası uzatırdı. Ancak kimse iş vermiyor, herkes başını çeviriyordu. Sonunda, Zeynep’in yolu eski bir fırına düştü. Fırının kapısında, içeriye doğru uzun bir kuyruk vardı. Herkes biraz ekmek almak için bekliyordu. Zeynep, cebindeki bozuk parayı sıkıca tuttu. Bir ekmek alabilir miydi? Ya yetmezse? Sıra ona geldiğinde fırıncı, onun boş avuçlarına baktı: “Ne

kadarın var?” diye sordu. Zeynep, utana sıkıla paralarını gösterdi. Fırıncı, kadının gözlerindeki çaresizliği gördü. Bir süre düşündükten sonra tezgâhtan kocaman bir ekmeği alıp Zeynep’in eline uzattı. “Bugünlük benden olsun,” dedi yumuşak bir sesle. Zeynep gözyaşlarını tutamıyordu. Teşekkür ederken elleri titriyordu.

Eve dönerken kucağında yalnızca bir somun ekmeğe değil, biraz da umut vardı. Meryem, annesini kapıda karşıladı: “Anne, ekmeğimiz var mı?” diye sordu heyecanla. Zeynep, kızını kucaklayarak, “Var, kızım,” dedi. “Hem de en güzelinden.” Meryem, annesinin kollarında huzurla uykuya daldı ve o gece, iki kişinin kalbinde bir parça umut yeniden filizlenmişti.

Ertesi sabah, Meryem uyanır uyanmaz annesinin yanına koştu. “Anne, bugün de ekmeğe alabileceğimiz miyiz?” diye sordu merakla. Zeynep, kızının saçlarını okşadı. Bir yandan gülümsemeye çalışırken bir yandan da kalbi sıkışıyordu. Bir ekmeğe, sadece bir gün yetmişti. Ama bugün de aynı mucizeyi yaşayacaklarından emin değildi. “Bugün şansımızı başka bir yerde deneyeceğiz,” dedi. Kızının minik ellerini avuçlarının içine alarak ona cesaret vermeye çalıştı. Zeynep, Meryem’i bu sefer yanına aldı ve birlikte mahallede dolaşmaya başladılar. Sokak aralarında bir iş, bir fırsat bulabilirlerdi belki. Mahalleli, Zeynep’i ve kızı Meryem’i iyi tanırdı; onların sıkıntıda olduğunu bilseler de herkesin kendi derdi vardı. Kimse fazladan bir lokma ekmeğe bile paylaşacak durumda değildi. Tam o sırada, mahallenin meydanında bir kalabalık dikkatlerini çekti. Bir grup insan, yeni kurulan bir yardım derneğinin dağıttığı erzaklar için sıraya girmişti. Zeynep, Meryem’i sıkıca tutarak sıranın sonuna geçti. Kendi içindeki gurur ve çaresizlik birbiriyle savaşıyordu. Sıra yavaşça ilerlerken Meryem’in gözleri parlıyordu. “Anne, bak, ne kadar çok insan yardım alıyor!” dedi. Zeynep, içinden, “Keşke hiç kimse böyle bir kuyrukta beklemek zorunda kalmasa.” diye düşündü. Ama bugün için bunları düşünecek zamanı yoktu. Nihayet sıra onlara geldiğinde, gönüllülerden biri bir paket dolusu erzak uzattı. İçinde un, şeker, makarna ve birkaç

temel ihtiyaç vardı. ‘‘ok teŖekkr ederim,’’ dedi Zeynep, gözlerinde yaŖlarla. Gönüllü kadın, Zeynep’in durumunu anlamıŖ gibiydi. Hafifçe gülümseyerek, ‘‘Bu zor günler geçecek,’’ dedi. ‘‘Bazen yalnızca sabretmek gerekiyor.’’

Zeynep, paketi sırtına yükleyerek Meryem’le eve döndü. Artık sofralarında sadece bir somun ekmek değil, birkaç eŖit yiyecek de olacaktı. O gece, Meryem uzun bir aradan sonra annesinin yaptığı çorbayı iti. Çorbanın tadı ne kadar sıradan olsa da, onun için bir ziyafet gibiydi. Günler geçtikçe Zeynep, mahallesindeki diğer kadınlarla konuŖarak eski iŖine geri dönmenin yollarını aramaya baŖladı. Elinde bir Ŗey yoktu ama eski bir arkadaŖının ona ödünç verdiği dikiŖ makinesiyle tekrar alıŖmaya baŖladı.

Zeynep MALTA

Çiçek Sevginin Temsilcisidir

Manisa'nın küçük bir kasabasında yaşayan Selin, daha genç yaşta trafik kazasında ailesini kaybettiğinden teyzesiyle bir yaşamış, hayatında anne ve babası olmadığı için yaşadığı hayat mücadelesinde kendi ayakları üzerinde duran, cesaretli ve kendine güvenmeyi öğrenen genç bir kadındı.

Selin, insanların kıymet verdikleri kişilere çiçek vermelerini mutluluk kaynağı olarak gördüğünden geçimini çiçekçilikle sağlayıp insanlara çiçeklerle mutluluk dağıtmayı kendine görev edinmişti. Çünkü onun gözünde her bir çiçek, sevginin ve güzelliğın bir temsilcisiydi.

Bir sonbahar ayında, sabah saatlerinde mutluluk içerisinde yüksek sesle şarkı söyleyip, dükkânda duran çiçeklere su verirken elinde solmuş bir çiçek ile yaşlı bir amca geldi. Üzüntüsü yüzüne yansımıştı; amca, hüznü ve nerdeyse ağlayan gözlerle elindeki solmuş çiçeği göstererek, "Bu çiçeği yeniden canlandırabilir misin?" diye sordu. Selin, solmuş olan çiçeğin amca için manevi bir önemi olduğunu anlamıştı ve çiçeği tekrar canlandırduğında amcanın çok mutlu olabileceğini düşünerek, "Çiçeği yeniden canlandırmak için elinden geleni yapacağım." deyip çiçeği aldı. Hüznü, yaşlı amca, çiçeğin manevi önemi olduğunu söyleyip çiçeği canlandırabilirse getireceği adresi vererek dükkândan ayrıldı.

Selin, yaklaşık bir hafta boyunca sevgi ve mutlulukla amcanın verdiği çiçeğe ilaç ve su vererek bu işle ilgilendi. Uzun bir uğraş sonrasında solmuş olan çiçek yeniden açtı, parlak bir renge büründü.

Selin, yaşlı amca için manevi değeri olan çiçeği tekrardan canlandırıldığı için sevinç ve mutluluk içerisinde amcanın verdiği adrese gittiğinde kasabanın mezarlığa geldiğini fark etti. Yaşlı amca, bir mezarın başında çiçeğin tekrardan canlandırılan Selin'i gördüğünde mutluluktan gözyaşı döktü. Mezar taşında, amcanın eşi Emine'nin ismi yazıyordu.

Yaşlı amca Selin'e, "Eşim bu çiçeği çok severdi, ona su verip yaprak açmasını sevgi ile izlerdi, ben de mezarına bu çiçeği diktim, geçen ziyarete geldiğim de çiçeğin solduğunu görünce çok üzuldüm. Ondan dolayı size getirdim." dedi, Selin bu sözlerle amcanın eşine olan sevgisine hayran kaldı. Amcanın eşini hâlâ çok sevdiğini ve özlediğini, sevginin, kaybedilse bile daima var olan, hiçbir zaman solmayan bir duygu olduğunu bir kez daha anladı.

Selin'de kendi ailesini kaybettiğini hatırlayarak değer verdiği insan, hayatta olmasa da sevginin insanı nasıl hayata bağladığını ve ona güç verdiğini, çiçeğin ise bu sevginin temsilcisi olduğunu yeniden derinden hissetmişti.

Selin ile yaşlı amca, canlanan çiçeği tekrardan eşinin mezarına dikip çiçeğin bir daha solmaması için yapılması gerekenleri konuşarak mutluluk içinde mezardan ayrıldılar.

İlyas Atalay DERE

Dürüstlüğü Öğretmek

Ali Bey ve eşi Ayşe Hanım, öğretmen olarak yıllarını yeni öğrenciler yetiştirmek için harcamış, yetiştirdikleri öğrencilere hayatları boyunca hep iyi, dürüst ve saygılı olmayı öğretmişlerdi. Onların vatanını milletini seven, ana babalarına saygılı evlatlar olmaları için çalışmış ve öğretmenleri bu yönde olmuştu.

Yine bir eğitim-öğretim yılının sonuna gelindi, Ali Bey ve Ayşe Hanım tatil için Antalya'ya gitmeye karar verdiler. Tüm hazırlıklarını yapıp yola koyuldular. Tatile kendi arabalarıyla çıkıyorlardı. Sorunsuz bir yolculuktan sonra Antalya'ya vardılar. Nihayet bütün yılın yorgunluğunu üzerlerinden atacaklardı. Kalacakları otele yerleşip tatillerine başladılar.

Her şey yolunda ve güzel geçiyordu, bir hafta göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Mutlu bir şekilde dönüş için yola çıktılar. Denizli'ye geldiklerinde yemek molası vermek için bir lokantada durdular. Yemeklerini yediler ve arabalarına bindiler ama bir de ne görsünler? Araba bir türlü çalışmıyordu. Ne yaptılar, ettilerse arabayı bir şekilde çalıştıramadılar. Oradaki çalışanların yardımıyla bir tamirhaneye ulaştılar.

Usta gelip arabaya baktı; çekiciyle tamirhaneye çekilmesi gerektiğini, arızanın çok önemli olduğunu söyledi. Çaresiz kalan Ali Bey de bunu kabul etti. Arabalarını bir çekici sayesinde götürdüler ve tamirin zaman alacağını öğrendiler. Uzun bir bekleyişten sonra arabanın yapıldığı söylendi, epeyce yüklü bir fatura ile moralleri bozulmuş bir şekilde dönüş yoluna devam ettiler.

Manisa'ya geldiklerinde Ali Bey her zaman gittiği tamircisi Veli Usta'ya arabayı götürdü ve başından geçenleri anlattı. Veli Usta yıllarını mesleğine vermiş, çok deneyimli bir tamirciydi. Arabaya o da baktı ve anlatılanlar kadar büyük bir arızanın olmadığını, bu kadar çok

tutmayacağını söyledi. Ayrıca, yapılan tamirin de bu kadar fazla uzun sürmemesi ve bu kadar maliyetli olmaması gerektiğini belirtti.

Ali Bey kısa süreli bir şok yaşadıktan sonra kazıklandığını anladı. Yıllarca bunun için çalıştığından dürüst, özü -sözü yerinde insanlar yetiştirme çabası aklına gelince bir kez daha çok üzüldü. Artık, işini gereği gibi yapan insanların sayısının az olması, verilen emeğin ve yapılan işin baştan savma, yaptım oldu, denilerek yapılmasına tekrardan tanık oldu. Veli Usta gibi insanların artık olmadığını, her işin üçkâğıt ve dolandırıcılıkla yapılmasına kahroldu. Dürüstlüğün bir erdem olduğunu, bir değer olduğunu ama bu değerın giderek yok olduğunu görmesi onu hayal kırıklığına uğrattı.

Ali Bey bu durumun üzüntüsüyle evine geri döndü ve eşine sorunun aslında büyük olmadığını anlattı. Ali Bey'in açıklaması bittikten sonra Ayşe Hanım sadece öğrencilerden çıkıp bütün insanlara dürüstlüğü yaymaları gerektiğine karar verdi ve bunun hakkında bir çalışma yaparak sosyal medya da paylaştı. Bu çalışma çok kısa sürede herkese yayıldı. İnsanlar yaptıklarının ne kadar yanlış olduğunu, böyle bir şekilde kendilerini bile kandırdıklarını anladılar. Artık, birçok insan bu tarz durumlar için daha duyarlı olmaya başladı. Böylelikle, dürüst insanların sayısı yavaş yavaş artmaya başladı.

Elif Ilgaz TATLİCAN

Başarının Tablosu

Bir sonbahar günü, odasında oturan genç bir kız vardı. Her mevsim doğadaki detayları incelemeyi unutmuyor, her havayı, soğuğu, sıcağı ve bunların getirdiklerini ayrı seviyordu. Fark ettiği en ufak detayın bile ona ilham kaynağı olabilmesini seviyordu. Tüm bunlardan sanat yaratmak, soyut hisleri, rüyaları çizimlere dökmek ise en zevk aldığı hobilerinden olabilirdi. Olabilirdi çünkü değildi aslında. İnsan yapamadığı bir şeyi sever miydi? Ne kadar sevebilirdi? Çevresinden aldığı ufak övgü sözcüklerine rağmen kendini yetersiz buluyordu. Çizemediğini ve yeteneksiz olduğunu düşünüyor, çok kolay pes edebiliyordu.

Günler geçiyor, içine ne zaman “yapabilirim” diye bir umut doğsa ya da ilham gelse çizmeyi deniyordu. Ne kadar sevdiği tartışılırdı ama kötü zamanlarda sığındığı bir aktiviteydi çizmek. Sadece kötü zamanlarda? Hayır, iyi zamanlarında, merak ettiğinde, umut ettiğinde, sevgi duyduğunda çizerdi...

Kendi çizdiklerini pek sevmese de az da olsa aldığı övgüler hoşuna gitmiyor ve biraz etkilemiyor değildi. Yine de pes etmemesi için yeterli bir sebep değildi ona göre... Çiziyor, kimi zaman çizdiklerini paylaşmayı bile geçiriyordu içinden ama ondan kat kat daha yetenekli çizerler varken kim neden onun çizimleriyle ilgilensindi ki? Başka insanların onun gözünde mükemmel olan çizimlerini görüyor ve böyle şeyler düşünüyor.

Bir gün yine çizim yaparken derin derin düşünüyordu: “Acaba hiç ilerleme kaydediyor muyum? Gelişiyor muyum? Çizimlerim gerçekten güzel mi?” Dürüst olmak gerekirse hiç cesareti yoktu ama ufak ufak yeni şeyler denemeye karar verdi. Öncelikle bir liste oluşturacaktı. Her hedefini sırasıyla gerçekleştirmeye çalışacak, belki de bunlar onu yavaşça cesaretlendirecek ve büyük yerlere götürecekti. Gözü öyle büyük

şeylerde değildi, sadece yaptığı sanatın birileri tarafından gerçekten beğenilmesini ve takdir edilmesini umuyordu. Listenin ilk maddesini, bu yoldaki ilk hedefini çizimlerini daha çok kişiyle paylaşmak olarak belirledi. Tanıdığı birçok kişiye resimlerini gösterecek ve bunun başında da eleştirilerden korkmayacaktı. Korkmamalıydı, daha doğrusu böyle olmasını diliyordu...

Vakit geçerken bir gün cesaretini topladığına emin oldu. Birkaç resmini alıp tanıdığı insanlara göstermek ve yorumlarını duymak için yola çıktı. Gün bitti, eve döndü. Mutluydu çünkü korktuğu kadar kötü sonuçlanmamış, başkalarının gözünden çizimlerinin nasıl görüldüğüne dair fikir sahibi olmaya başlamıştı.

Gece saat ilerlerken loş ışıqla aydınlanan odasında liste yaptığı defterini açtı ve bir sonraki hedefi hakkında düşünmeye başladı. Ne çok hızlı ilerlemek ne de yerinde sayıyormuş gibi hissetmek istiyordu. Kalemı aldı ve bir sonraki hedefini yazıya döktü: “Çizimlerimi internette paylaşacağım.”

Bir hafta sonra belirlediği gibi yaptı. Fotoğrafını çektiği birkaç resmini sosyal medyada paylaştı. İnsanların görmesi ve eleştiri yapması için biraz zaman gerektiğini fark edip bir süre beklemeye başladı. Birkaç gün sonra istediği gibi oldu, insanlar görmeye ve yorum yapmaya başlamıştı. Ne düşündüklerini öğrenmek isteyerek merakla telefonunu açtığı anda tamamen beklemediği şeylerle karşılaşmıştı... Çoğu kişi çizimleri hakkında kötü yorum yapmış, arada destekleyenler olsa da pek beğenilmemişti. Büyük bir hayal kırıklığı ile kalbinin kırıldığını hissetti. Pişmanlık ile gözleri doldu. Belki de hiç bu yola çıkmamalıydı? Vazgeçmek için hiç geç değildi ama bunu da istemiyordu bir yanı. Gözyaşlarını silip kafasını kaldırdı. Resimlerinin durduğu yere gitti ve daha fazlasının fotoğrafını çekti, sosyal medyada paylaştı. Hemen pes edemezdi ki yoksa tüm bu çabasının ne anlamı kalırdı? Yeni başlamış olsa da...

Aradan biraz uzun bir süre geçti, çizdi, çizdiklerini paylaşmaya devam etti. Bazı zamanlar yine kötü yorumlar görüyor, yine üzüyor, yine ağlıyordu. Ağlamak çok mu çocukçaydı? Boya kaplı kağıtlar ve çizilmiş farklı çizgiler için üzölmek çok mu gereksizdi?.. Belki birilerine göre öyle olabilirdi ama o, bu boya kaplı kağıtların sahibiydi. Kağıtları bunlarla kaplamayı hobi edinmiş, ilerlemek isteyen biriydi. Sevdiği şeylerin, hayallerin ve düşüncelerin peşinden koşmayacaksa ne yapacaktı? Tüm bu düşünceler yine ona biraz umut vermeye ve mutlu etmeye başladı.

Bu sefer daha büyük bir resim yapmaya karar verdi. Hem gerçek anlamda hem de resmin içine sığdıracağı duygular anlamında. Bakınca herkesin göremeyeceği bir resim yapmak istedi. Yaptı. Resmi yaparken sadece boya larını ve fırçalarını değil, duygularını da kullandı. Bir resim yaptı, içine hayallerini ve dileklerini sığdırdı. Çok çabalamıştı, yorulmuştu ama her şeye değmişti. İnternette paylaştı, arkadaşlarına gösterdi. Şaşırtıcı sonuçlar almıştı bu defa. Birçok kişi beğenmiş, anlamını merak etmiş, araştırmış ve genç kızın çizimlerini daha çok keşfetmişlerdi. Genç kız gerçekten çok mutluydu. Bir süre önce böyle bir yere geleceğini hayal edemezdi bile... Çabalarının gösterdiği sonuçlar onu daha çok çizmeye yönlendirdi.

Zaman hızla geçerken bir sürü çizim yaptı, paylaştı, sevildi hatta biraz ünlendi bile. Bir gün kendisini gerçekten çok mutlu edecek bir olay oldu. Bir sergi şirketinden onun için ufak bir sergi açmak hakkında teklif geldi. Ressam falan değildi ama resimlerini seven belli bir kitlesi vardı artık. Art arda gelen güzel haberler ve yaşanan olaylar tamamen çabalarının sonucuydu. Pes etmemişti ve artık böyle bir şeyi düşünmüyordu da.

Yaptıklarıyla dalga geçip aşağılamaya çalışanlar, kibirli diyenler de oldu; başarısının kışkanılmasıydı bu. Genç kız yoluna çıkabilecek zorluklara rağmen artık tamamen kararlıydı bu yolda ilerlemeye. Bu kibir

değil, kendine olan güveninin bir göstergesiydi. Aynı zamanda hayallerdeki başarıların yeterli çaba ile gerçekleşebileceğinin...

Ceylin Irmak AYDEMİR

Kayıp Şehir

Edis, çocukluğundan beri denizlere tutkundu. Kasabalarının hemen ilerisinde, maviyle sonsuz ufukta buluşan bir deniz vardı. Balıkçı kasabasında büyüdüğünden dalgaların şarkısını dinleyerek uykuya dalar, sabahları martıların sesleriyle uyanırdı. Ancak, Edis'in denize olan aşkı, başkalarınınkinden farklıydı. O, denizi sadece geçim kaynağı olarak görmüyordu. Deniz onun için bir gizem, bir bilinmezlikti.

Çocukken annesinin anlattığı bir hikâyeye, bu tutkusunun asıl nedeniydi. Annesi, bir zamanlar denizin derinliklerinde kaybolmuş bir şehirden bahsetmişti. Bu şehirde, insanların hayal edemeyeceği güzellikte hazineler, sihirli sırlar saklıydı. Ama bu şehri bulmak, cesaret ve fedakârlık gerektiriyordu. Edis, annesini kaybettikten sonra bu hikâyeyi her zamankinden daha çok düşünmeye başlamıştı. Onun ölmeden önceki son sözleri, "Eğer gerçekten inanırsan o şehir seni çağırır." olmuştu.

Bir gün Edis, kasabaya gelen yabancı bir adamla tanıştı. Adamın adı Kemal'di ve kendisini bir kâşif olarak tanıtıyordu. Eski bir deniz haritası taşıyordu. Edis'in çocukluk hayalini bilen Kemal, ona haritayı gösterdi. Harita, Edis'in annesinin bahsettiği kayıp şehri işaret ediyor gibiydi. İkili, hemen yola çıkmaya karar verdi. Edis, yıllarca içinde büyüttüğü hayalini gerçekleştirme fırsatını kaçırmak istemiyordu.

Denize açıldıklarında, her şey başlangıçta sakin ve güzeldi. Ufukta süzülen dalgalar, rüzgârın tatlı esintisi, hayatın ne kadar büyüleyici olabileceğini hatırlatıyordu. Ancak yolculuğun ikinci haftasında deniz değişmeye başladı. Dalgalar daha sertleşti, rüzgâr ürkütücü bir melodiyle uğuldamaya başladı. Geceleri, uzaklardan gelen tuhaf ışıklar görünüyor ve Edis, bu yolculuğun sıradan bir macera olmadığını hissediyordu. Üçüncü haftanın sonunda, haritadaki noktaya çok yaklaşmışlardı. O gün deniz aniden durgunlaştı. Ne bir dalga ne bir rüzgâr vardı. Sanki dünya, nefesini tutmuş gibiydi.

Haritada işaretli noktaya ulaştıklarında denizin ortasında hiçbir şey görünmüyordu. Ancak Kemal, denizin üzerindeki garip parıltıyı fark etti. Parıltı, sanki onları aşağıya çağırıyordu. Edis ve Kemal, dalış yapmaya karar verdiler. Deniz altına indiklerinde, karşılaştıkları manzara inanılmazdı. Yosunlarla kaplı sütunlar, çöküntüye uğramış yapılar ve parlayan taşlarla dolu bir şehir vardı. Bu, Edis'in annesinin bahsettiği kayıp şehirdi. Şehrin merkezine doğru ilerledikçe ikiliyi garip bir his sarmaya başladı. Sanki birileri onları izliyordu. Şehrin tam kalbinde, büyük bir taş kapı buldular. Kapının üzerine oyulmuş işaretler, Edis'e bir şekilde tanıdık geliyordu. Parmaklarını taşın yüzeyinde gezdirirken annesinin sesi zihninde yankılandı: "Gerçek cesaret, en derindeki korkularını kabul etmektir." Edis, kapıya doğru yaklaştı ve parlayan taşlardan birine dokundu. Kapı yavaşça açıldı. Kapının ardında, hayal edilemeyecek kadar güzel bir oda vardı. Duvarlar, ışık saçan kristallerle kaplıydı. Ortada, sanki nefes alıyormuş gibi hafifçe hareket eden bir küre duruyordu. Kemal, hemen küreye doğru ilerledi ama Edis, bir adım geri çekildi. İçinde garip bir his vardı. Küre, huzurdan çok bir tehlike yayıyordu. Kemal küreye dokunduğu anda, oda kararmaya başladı. Şehir, titreyerek yıkılmaya başlıyordu. Edis, Kemal'e bağırarak dışarı çıkmaları gerektiğini söyledi, ama Kemal bir kez daha küreye uzandı. "Bu, insanlığın geleceği!" diye bağırды. Edis, onun bu takıntısını anlayamıyordu. Hayatı pahasına, Kemal'i kolundan tutup dışarı çekti. Ancak bu sırada bir sütun devrildi ve Kemal'in üzerine düştü. Edis, Kemal'i kurtarmak için elinden geleni yaptı ama sütun çok ağırdı. Kemal, son nefesinde ona bir şey fısıldadı: "Küre... Onu koru..."

Edis, derin bir nefes alarak yüzeye çıktı. Şehir, arkasında büyük bir gürültüyle çöküyordu. Yüzeye ulaştığında, tekneye tırmandı ve nefes nefese kalmış bir hâlde oturdu. Geriye dönüp baktığında kayıp şehrin artık tamamen denizin derinliklerinde kaybolduğunu gördü. Kemal'in sözleri zihninde yankılanıyordu. Küre gerçekten insanlığın geleceği miydi? Yoksa daha büyük bir tehlikenin başlangıcı mıydı?

Edis, kasabaya geri döndüğünde artık eskisi gibi biri değildi. Yaşadığı deneyim onu hem yormuş hem de değiştirmişti. Ancak annesinin sözlerini hatırladı: “Gerçek cesaret, en derindeki korkularını kabul etmektir.” Belki bu yolculuk, onun kendi korkularıyla yüzleşmesini sağlamıştı. Belki de bir gün, kaybettiği sınırları yeniden keşfetmek için tekrar denizlere açılacaktı.

Burak Ege HAFIZOĞLU

